Anul XIV nr. 34 (663) 24-30 august 2004
24 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Purtătorul de cuvînt al Cotrocenilor face casă bună cu tresa

Corina Crețu, cumnatul suprem al Armatei

La suprafață, este simplu ca „Trăiți!“: din 30 octombrie, Armata Română va avea un nou comandant. Mandatul generalului Mihail Popescu a ajuns la fundul încărcătorului. Dar în umbră, în tranșee, ce se întîmplă? Se întîmplă ca pentru scaunul său să asude din greu trei înalți ofițeri de carieră ai armatei, toți specialiști, toți experți, fiecare cu șansa lui. Șansa generalului Viorel Bîrloiu, secretarul CSAT, pare a fi relația specială cu Corina Crețu, purtătorul de cuvînt al lui Ion Iliescu, șeful ministrului Ioan Mircea Pașcu. Veți afla și dumneavoastră ceea ce puțini știu, dar și mai puțini ne-au spus, doar dacă veți ajunge, fuga-marș, în

Pagina 12

Portarul de la PNL, care-l frige pe A.N.:

„Adrian Năstase? Ajungînd așa sus, încep niște aere“

Știți epopeea scrisorii pierdute a lui Adrian Năstase adresată președintelui PNL, Theodor Stolojan. Și cum a ajuns portarul de la PNL să-i răspundă premierului, bătîndu-i obrazul ăla gros și arogant. Ei bine, a venit momentul să cunoașteți omul din spatele legendei. El există, păzește sediul, citește *Shogun* și Garabet Ibrăileanu, la viața lui a fost conductor de vagoane de dormit și îl cheamă Nea Traian. În exclusivitate pentru Europa de Est, Nea Traian rupe tăcerea. Despre scrisoarea către Năstase, despre politică, ziarele lui Stolojan, filosofie și suflet – un interviu de excepție, la intrarea în

Pagina 4

Terapie de șoc verbal: PSD lansează

TRUPA PE GUNOAIE

Alo, Mitzura? Ce general avem azi de serviciu la magazia de lături a PRM-ului? Aha, zi-i să-mi trimită prin şofer doi saci cu înjurături de mamă, unu' cu flegme şi atacuri la persoană, o pungă cu insulte hazlii, un coş cu ameninţări cu moartea pe stadion şi două kile de muci, bale şi venin. Da' să ajungă repede, că le înghit ăştia ceva de speriat. Vezi să nu ia dracu' din greşeală sacu' de limbi în cur, c-am stricat frumuseţe de campanie murdară!
Hai, şefu', că vorbesc eu cu nişte băieţi de la mine de la Etnie, să ne punem pe Opoziţie cu un atac la persane.
28

Învățătorul Vadim luminîndu-i pe ucenicii PSD reuniți la Cocina cea de taină a campaniei electorale

Anunţ pe bune

După caftelile halite de la politicieni, infractori sau poliție, ziariștii s-au apucat să se bată și între ei, pașnic, în cadrul Concursului Național de Jurnalism de Investigații. Acesta a fost organizat de Transparency International, Centrul Român pentru Jurnalism de Investigații și Agenția de Monitorizare a Presei – *A.C.*, ca parte a proiectului „Jurnaliștii de investigație în apărarea integrității publice", finanțat de UE. Participanții au fost asistați în ring de un juriu internațional care a decis: locul I – Robert Veress, *Adevărul;* locul II – Silviu Mănăstire, *Gazeta de Cluj;* locul III: Carmen Rusu, *Monitorul de Brăila.* Înainte de a trece la masă și dans, asigurate de organizatori, Ambasada Marii Britanii a oferit o mînă de felicitări, ca să nu plece oamenii doar cu vînătăile: un laptop, o cameră digitală și, respectiv, un palmtop.

Așezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-șef adj.: **Marius BORȚEA**
Redactor-șef: **Doru BUȘCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacție: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-șef adj.: **Liviu MIHAIU**
Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Șef Birou Distracții-Amuzament: **Viorel MOȚOC**
Dragoș MUȘAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacție: **Dan ȘTANCIU**
Birou Investigații: **Iulian TĂNASE**
Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: **Alexandru CĂUȚIȘ, Alexandru DUȚU, Daniel GOACĂ, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE** axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ** laura@catavencu.ro
Promotion Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: **Ioana Ingrid WEINERICH** ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuție: **Cristian DOMNIȚEANU** cristi@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Cațavencu*** în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, șușanele

Ne doare capul de ce am auzit. Așa de tare ne doare, că ne vine să ne lăsăm de meserie pe motive medicale. De această durere se face vinovat Amarie de la PNA. Acesta ne-a dat durerea de cap tocmai din capul lui, pe care și-l tratează în super-secret de stat într-o vilă de pe lângă Iași, vilă care aparține nașului său de căsătorie și pe care o puteți viziona la rubrica numită „Codrul bunelor maniere". Acolo, un cabinet medical la cheie este folosit de Amarie sub îndrumările unui medic de la Neurochirurgie din Iași. Din când în când, durerea de cap a lui Amarie se accentuează atât de tare încât devine incompatibil (inapt, domnu' Amarie, pentru dumneavoastră) cu funcția pe care o deține, dar nicidecum incompatibil cu amorul de Talpeș, deci de Ilici, care tolerează această Amarie în fruntea PNA-ului.

Șeful Trustului de Presă al Armatei este colonelul Petrescu, un ofițer foarte atent. Atât de atent încât a observat-o la Direcția de Relații publice pe Loredana Tifiniuc, o persoană drăguță și civilă, dar cu ceva grade pe linie paternă, doar astfel explicându-se prezența sa acolo. Și cum între cei doi relațiile au evoluat pe mai multe fronturi, colonelul Petrescu a numit-o pe Loredana redactor-șef tocmai la revista *Geopolitica.* Așa că, acum, că sunt de aceeași parte a baricadei, iar Loredana este, măcar ierarhic, sub domnul colonel, cei doi pot să discute și chiar să aplice, în diversele adăposturi secrete, mai multe poziții, mai mult sau mai puțin geopolitice.

Incredibil, dar adevărat! Adrian Tărău, prințișorul contrabandei cu petrol, fiul fostului prefect de Bihor, a fost scos de sub urmărire penală de niște incalificabili din Justiția bihoreană! Vă amintiți prea bine că beizadeaua, arestată de procurorul orădean Alexandru Lele, a fost scoasă din pușcărie printr-un ordinar trafic de influență al domnului Adrian Năstase. Când s-a văzut liber, Adișor s-a ușchit în SUA. Chiar dacă evaziunea fiscală din scriptele lui Lele era gravidă cu zeci de miliarde de lei, Poliția Română nu a solicitat pe numele lui Tărău nici un mandat de urmărire internațională! În fine, faza e că, după doi ani de exil, Adișor este liber să revină în România. El ar veni, bietul, că îi este dor de casă. Dar știe că acasă îl așteaptă cu mare dor foștii tovarăși abandonați, să îi ceară socoteală pentru cele îndurate!

Miron Mitrea s-a aflat la sfârșitul săptămânii trecute în Provincia Europeană Vrancea, îmbinând campania de partid cu munca de la minister sau, cum ar veni, utilul cu utilul. A vorbit despre accidentul feroviar de la Gugești, pe care l-a îngropat rapid, după modelul patentat la Mihăilești, a lăudat unele lucrări din județ și, de necrezut, s-a enervat tocmai pe celebra Aispa Stars '95, firmă căreia i-a luat de sub nas construcția a două săli de sport pe care le începuse în județ. Aispa Stars este societatea lui Corneliu Prunache, apropiat al lui Oprișan. Cică întârziase în mod nepermis lucrările. Se vede treaba că, pe măsură ce se apropie de stația „Alegeri generale 2004", PSD-ul și Mitrea nu prea mai tolerează întârzierile mai mari de câteva ore, cât au trenurile de pe la noi.

De ce n-am dat case pentru tineri? Păi, pînă să ajungă ei să corespundă la toate cerințele noastre, au îmbătrînit. Iar la bătrîni, partidul nostru nu dă decît pensii mici.
Miron Mitrea, ministrul Transporturilor de bani, al Turismelor de lux și al Locuinței de partid, la o masă cu alți făptași

Tot de la vizita lui Mitrea în Vrancea de săptămâna trecută. Cât timp s-au învârtit oficialii în jurul cozii și al uneltelor specifice muncii de ziarist, Marian Oprișan nu mai știa cum să țină aproape de ministru, doar-doar o încăpea și dânsul prin buletinele de știri și prin pozele de la ziar. A fost chiar nevoie ca unul dintre membrii dispozitivului de protecție să-l îndepărteze la un moment dat pe baronașul insistent, știind probabil legendele care spun că acesta a fost pe vremuri operator în gara Focșani. Nu la „trafic", ci la secția „portofele".

La Fundeni, profesorul Tulbure, această pilă anorganică a Sănătății social-democrate, organizează concursuri fără concurs. Ba mai mult, în aroganța sa specifică sistemului, a ignorat o delegație a Băncii Mondiale venită să discute privatizarea mangementului spitalului, luându-și, pur și simplu, concediu în acest timp. Drept pentru care s-ar putea să devină pentru ministrul Brînzan o brânză bună în burduf de mâine.

Acciduzzu

Legendă
- *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- *bârfă cu parfum de credibilitate*
- *bârfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA
CE-I HREBE CHELULUI? TICHIE DE PARLAMENTAR

Viorel Hrebenciuc (...): „Președintele Iliescu nici nu trebuie să își facă el campanie. Dacă nu poate, umblăm noi cu poza lui și vom spune: Iliescu e la noi."

CATEGORIA
MULȚUMIM DIN INIMĂ PARTIDULUI

Puiu Iordănescu (antrenorul Națională): „Prim-ministrul i-a felicitat pe jucători imediat după joc. Îi mulțumim pentru grija pe care ne-a arătat-o în zilele dinaintea partidei."

CATEGORIA
NOI GÎNDIM CÎND NU ȘOFERIM

Miron Mitrea (vicepreședinte PSD): „Politica este filosofia vieții, nu tragerea Loto 6 din 49."

CATEGORIA
SECRETARUL LUI POLICHINELLE

Toma Zaharia (ministru secretar de stat la MI): „Eu sînt secretar de stat și nu vorbesc cu toți ziariștii din România."

CATEGORIA
NEGAREA ABNEGAȚIEI

Adrian Năstase (prim-ministru): „N-am spus că viitorul președinte al partidului va fi și premier. Eu am spus altceva: că este util ca prim-ministrul să fie președinte al partidului respectiv. Nu m-am referit la Ion Iliescu. Nu m-am referit la nimeni. Am vorbit despre un principiu, acolo."

CATEGORIA
FRAȚILOR, AM ÎNFRÎNT!

Mihai Covaliu (component al echipei olimpice de sabie): „Da, nu vreau să-mi găsesc scuze. Păcat că n-a rămas președintele Iliescu în sală! L-am simțit bucuros, optimist. Dacă stătea și la al treilea salt, poate că învingeam!"

CATEGORIA
EMIL BOBU

Ion Răducanu (prefect de Timiș): „Domnul primar să se ocupe de problemele orașului. Eu nu pot să accept ideile electorale propagandistice ale opoziției."

CATEGORIA
MANECHINUL REGELUI

Marian Oprișan (președintele CJ Vrancea): „Sînt omul faptelor și nu al vorbelor. Am cîștigat categoric alegerile locale, parlamentare și prezidențiale în 1996, în 2000 și în 2004 în județul Vrancea."

CATEGORIA
CIONTU MIC!

Mihai Lupoi (vicepreședinte PRM): „Da. Există tentația spre ceva tacit și reciproc."

Întunericitul

Băi, Dorule, nu ești serios: păi, tu-ți dai seama că, dacă nu mai candidează Iliescu, trebuie să ne apucăm să furăm la alegeri încă de pe acum?
Viorel Hrebenciuc, burtoiul din spatele creierului campaniei electorale a PSD

La televiziunile pe care le controlează,

Radu Mazăre apare în prim-clan

La toamnă avem alegeri de barosani. La alegeri participăm și noi, ziariștii. Noi suntem cei care, așa cum frumos ne obligă codurile de deontologie profesională și legile țării, trebuie să prezentăm candidații cât mai corect. Adică pe ai noștri să vi-i arătăm cât mai frumoși, iar pe ai lor să-i umplem de rahat. Asta ca nu cumva dumneavoastră, papagalilor, așa-zișii alegători, să aveți posibilitatea să alegeți pe bune.

OK, e momentul să mă opresc o clipă și să-mi cer scuze de la colegii mei ziariști care fie nu comit mârlăniile de mai sus, fie nu sunt responsabili de dânsele. Chestia e că la nivelul rafinatei noastre clase politice circulă această imagine: ziaristul este un soi de unealtă de doi lei, pe care e bine să o ai în dotare ca să prostești lumea cu dânsa. Așa o fi? Noi (Agenția de Monitorizare a Presei – *Academia Cațavencu)* am mai luat pulsul presei, iar rezultatele vi le-am mai prezentat aici. S-a văzut cam cum funcționează televiziunile naționale sau presa națională. Dar la Constanța, la Brașov sau la Buzău, omul nu stă cu nasul numai în produsele Bucureștiului, are și presa locală mirosul subalternilor domniei sale: în afară de liderul local al PSD, în știrile difuzate de Antena Brașovului nu a mai încăput nici un alt lider al vreunui partid *(grafic 1);* raportul dintre aparițiile membrilor partidelor a fost de 12:7 în favoarea PSD, când ar fi trebuit să fie proporții egale; iar din puținele apariții ale opoziției, mai mult de jumătate sunt negative *(grafic 3).* Ai zice, după asemenea modele de neam (pesedist) prost, că așa ceva se poate petrece pentru că-și bagă coada bucureștenii. Ei bine, brașovenii lui Cărcescu fac aproape același lucru. Cei mai vizibili lideri politici sunt cel al PD-ului și, respectiv, cel al PNL, adică însuși patronul Cărcescu; liderii celorlalte partide sunt lăsați să se zbenguie pe post, la mișto, cu câte o apariție *(grafic 2).* Unde-s, bre, neamule, nemții din presa Brașovului?

Constanța. Păzea! Aici probabil că vă așteptați deja să scriem că baronul local – primarul, omul de afaceri, omul de presă, liderul de partid – Radu Mazăre controlează sever tot ceea ce trebuie să vadă cetățeanul. Ei bine, nu noi am spus-o. Am urmărit știrile a două posturi TV locale: **Neptun TV** și **MTC TV**. Primul este un post privat, la vedere fiind orice alt nume, numai al lui Mazăre nu, cel de-al doilea este în subordinea Ministerului Transporturilor și a fost traversat acum câțiva ani de vreo 6 milioane de dolari, marca Mitrea. La știrile difuzate de cele două posturi în ultimele zile de campanie, constănțenii au avut prilejul să afle tot ceea ce le era necesar pentru a alege corect: l-au văzut exclusiv pe Radu Mazăre *(grafic 4).* Și nu oricum, ci la un sfert din toate știrile *(grafic 5),* respectiv pentru localnicii dependenți de cele 2 posturi, știrile politice au însemnat în perioada campaniei exclusiv faptele miraculoase realizate de Radu Mazăre. Iar când spunem

Ştiu, domnule primar, ce-aţi făcut pentru constănţeni, că numai asta arată de dimineaţa pînă noaptea tîrziu TV Neptun. Auziţi? În filmul din seara asta cine o să fiţi: Batman, ca alaltăieri, sau Radu Matrix, ca duminică?
ENYCE

Radu Mazăre, o vedetă TV mai difuzată chiar şi decît ridichea uriaşă de pe Fox Kids

miracole, chiar așa e, pentru că ziaristul nici n-a mai avut timp de vreo știre normală, neutră; iar de alea nasoale poți să uiți cu totul. Dacă nu e Mazăre personal pe post, ci membri de partide, aici, gata, e democrație full: *Martin – toți membri PSD. Radu Mazăre și Nicușor Constantinescu declară că votează „pentru cei care construiesc". Nu apare nici un alt candidat la primărie. Singurul membru al unui alt partid care este intervievat este Sorin Strutinschi, membru PNL și vechi partener de afaceri al lui Radu Mazăre și Nicușor Constantinescu. Acest reprezentant al opoziției declară reporterului că pentru dânsul ziua votului „înseamnă o zi de continuare a ceea ce a fost început acum patru ani".* Adică de când la Constanța conduc liberalii, pediștii și pesediștii din famiglia Mazăre.

Gorj și Vrancea. Din motive de spațiu, vă vom expedia la www.mma.ro pentru a citi rapoartele despre cele două județe. Ce vă putem noi spune acum este că, în **Vrancea,** Oprișan își face simțită personalitatea de baron în funcționarea postului **Atlas TV**; **Diplomatic TV** nu-și permite să se joace cu alți lideri politici în afară de Oprișan, în schimb e mai echilibrat dacă e vorba de membri de partide; **Radio DADA** este mult mai echilibrat decât cele 2 posturi de televiziune. În **Gorj** e mult mai bine decât în cele trei județe de mai sus; sunt vizibili toți actorii politici, poate cu un ușor dezechilibru în favoarea opoziției.

Cam așa arată presa în 4 județe. Credeți că se pot anticipa rezultatele alegerilor din toamnă, citind monitorizarea noastră?

Agenția de Monitorizare a Presei – *Academia Cațavencu*

---

* Au fost monitorizate jurnalele de știri din prime-time difuzate în perioadele 1-20 iunie, 1-20 iulie.

Program finanțat de National Endowment for Democracy.

grafic 1

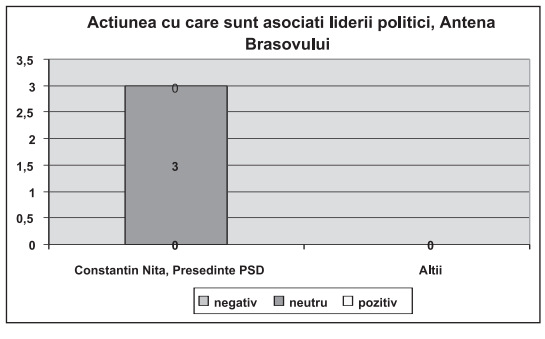

grafic 3

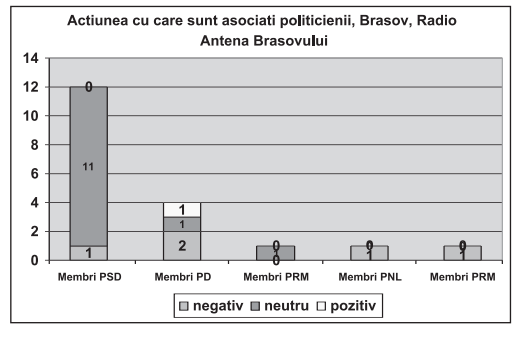

grafic 5

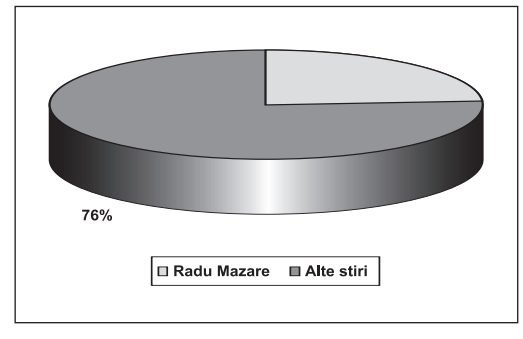

grafic 2

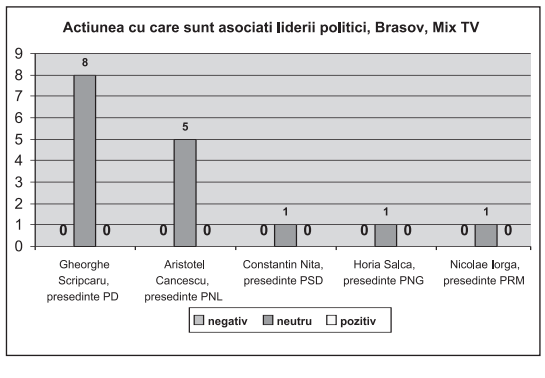

grafic 4

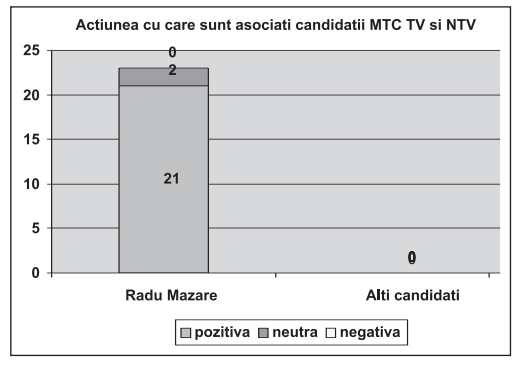

grafic 6

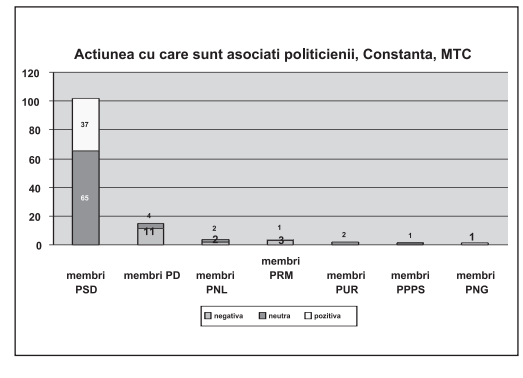

finca

Datorii curate, fără E-uri!

Au rezistat în afaceri de-a lungul tuturor guvernelor, depășindu-l ca longevitate și rezistență chiar și pe generalul „doi și-un sfert" Virgil Ardelean, zis și Vulpea, care stă pe scaun abia din 1996. Ca să fie distracția completă, au ajuns chiar și pe locul 2 în *Top 300 Capital,* șifonîndu-l pe Țiriac mustăciosul. Au realizat irealizabilul: să fie cei mai bogați, dar și cei mai datori! Doamnelor și domnilor, da, ați ghicit, este vorba de gemenii orădeni Ioan și Viorel Micula! Dar dacă, pînă deunăzi, frații Micula dădeau găuri la bugetul de stat (aveau la un moment dat peste 11.000 de miliarde de lei datorii), iată că tăticii Scandilicului au început să amușine și la creditele băncilor comerciale. Un document de aproximativ 101 pagini, scris mărunt, arată, negru pe alb, că firmele gemenilor au angajate credite în valoare de peste 28 de milioane de dolari și 65 de milioane de euro, plus ceva mărunțiș în lei, ceea ce înseamnă peste 3.200 de miliarde! Cu toate acestea, banul celor doi e încă puternic! Puternic implantat în preajma partidului de guvernămînt, care îi susține. Vorba aia: fii oricît de dator, dar nu rămîne dator partidului!

Jos fundul de pe tricolor!

Una dintre speranțele politicii românești, Emil Boc, ajuns în scaunul de primar al Clujului, se dovedește a fi, deocamdată, un mare și colorat balon de săpun. De la instalare, Boc petrece mai mult timp pe la televiziunile naționale decît în folosul comunității, dîndu-se mare cu chestii deja fumate: sechelarisme de genul audiențelor prelungite pînă la 12 noaptea sau mazărisme de tipul cooptării ziariștilor obedienți în comisiile de licitare a spațiilor comerciale. În timp ce clujenii stau pe bănci tot cu fundul pe tricolor, ca să nu mai vorbim de rușinea gropii săpate în fața statuii lui Matei Corvin!

Proprietar de versuri despre Ardeal, caut loc de muncă

Lovitură de teatru! Poetul Adrian Păunescu a fost parașutat pe primul loc pe listele pentru Senat ale PSD Hunedoara. Dacă te uiți la gabarit, Păunescu ar putea ocupa nu primul, ci primele trei locuri pe respectiva listă. Prezent săptămîna trecută la Conferința Județeană a PSD Hunedoara, bardul, încercînd să-și justifice prezența pe listele din acest județ (adică una bucată nevastă localnică), nu a reușit în ruptul capului să se pună de acord asupra anului în care i s-a născut ultima pruncă. Ba că de Crăciun, în 2000, ba că în 1990!

Platon și Aristotel lovind cu jeep-ul un rondel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

Portarul de la PNL: „Ajungînd aşa sus, încep aşa, nişte aere, nişte mîndrii“

Din ghereta lui simplă, portarul PNL-ului, nea Traian, a avut săptămîna trecută curajul să se ia la harţă cu ditamai prim-ministrul. L-am căutat să vedem cine este acest viteaz fără pereche şi pe ce se bazează el.

Păi,
mă cobor eu la mintea
lui Năstase?! Eu ştiu că pot să
fac oricînd ce a făcut el în ultimii
ani, adică să număr bani şi tablouri
două-trei ore pe zi. Dar ce fac eu n-o
să poată face el în veci: să salute pe
toată lumea fără aroganţă şi să
nu invite trecătorii să-i nu-
mere ouăle.

Adevărat cîine de pază la uşa democraţiei din opoziţie, portarul PNL-ului a început de la un timp să se uite pe jos după un vocabular murdar pentru a putea ţine corespondenţa cu premierul Năstase

Reporter: Cum a venit scrisoarea în ziua respectivă? Mai ţineţi minte?

Nea Traian: Da, vin de regulă prin poştă sau se pun în cutia de scrisori şi apoi le dăm destinatarilor la care trebuie să ajungă fiecare.

Rep.: Cum arăta?

N.T.: Puţin voluminoasă.

Rep.: V-aţi uitat?

N.T.: Nu, că era deschisă, dar nu umblu eu în scrisori. Da, era adresată domnului preşedinte PNL Theodor Stolojan.

Rep.: Şi, după aia?

N.T.: Şi dumnealui m-a rugat să o dau înapoi, să o trimit domnului premier pentru că s-a considerat că e posibil să se fi trimis greşit de către subordonaţii dumnealui la o adresă greşită, la PNL. Probabil trebuia trimisă la revista *România Mare,* aşa am zis în scrisoare.

Rep.: Cum aţi ajuns să scrieţi scrisoarea?

N.T.: Păi, trebuia trimisă înapoi. Atîta tot.

Rep.: Cum e viaţa de portar aici?

N.T.: Simplă. Sigur, intră o mulţime de oameni, şi nu trebuie să intre fel de fel de oameni. Există o poartă mare unde se intră cu maşinile. Eu deschid poarta. Se lucrează încontinuu, 24 de ore. Fără pauză. Deci o activitate puţin mai intensă, dar de regulă ne descurcăm.

Rep.: De cînd aţi ajuns să lucraţi aici?

N.T.: Din 1998. Păi, am ieşit la pensie în '95, eram conductor la vagoane de dormit. Numai că, ieşind în '95, pensia fiind foarte mică calculată la timpul acela, nu se ajungea. Şi atunci, pensia aceasta nefiind suficientă, trebuia să mai lucrez, s-o completez cu ceva.

Rep.: Cum aţi ajuns la PNL?

N.T.: Păi, am lucrat mai înainte la sediul din Bălcescu 21 şi, fiind acolo la parter, jos, m-au disponibilizat de acolo, că am lucrat pentru un an de zile, cu contract de colaborare temporară. Şi cei din Partidul Liberal ştiau că sînt disponibilizat. Şi au zis: dacă auzim pe undeva, te sunăm. Şi am lăsat şi eu un număr de telefon şi coincidenţa plăcută pentru mine a fost că s-a schimbat sediul, aici, în Aviatorilor, şi mai aveau nevoie de un portar, în afară de cei doi care erau deja.

Rep.: Ce credeţi despre Partidul Liberal?

N.T.: Mai întîi şi întîi, simpatizez partidul pentru că este un partid al intelectualilor, e un partid serios. N-aş vrea să critic alte partide, dar seriozitatea sa e mai accentuată aicea.

Rep.: Cum vă înţelegeţi cu lumea de aici?

N.T.: Aici nu se pune o problemă. Eu sînt salariat: „Bună ziua domnu' Traian“, „Ce mai faceţi?“, „Mulţumesc, bine“, „Poftiţi, vă rog!“. Mă salută cu tot respectul, v-am zis, seriozitatea respectivă există, cum să descriu seriozitatea? Seriozitatea e o calitate.

Rep.: Cataramă vă ştie? Tăriceanu vă ştie?

N.T.: Toţi mă ştie.

Rep.: Cum e relaţia cu domnul Stolojan? Vă ştie?

N.T.: Bineînţeles. Există un abonament al presei, eu primesc dimineaţa presa, o mulţime de ziare, şi vine domnul Stolojan şi zice: „Daţi-mi şi mie pachetul ăla de ziare!“, sau numai nişte ziare, depinde cum are timp dumnealui, nu mă interesează. Relaţia este degajată. „Mulţumesc mult, la revedere, o zi bună.“ Simplu. Fără încorsetări.

Rep.: Aţi văzut ce scrie aici? „Liderul PNL nu este animat de grija faţă de oameni.“ Aşa este? Are o ură bolnăvicioasă, este plin de ameninţări?

N.T.: Animaţia asta cum este? Desene animate? Ce animaţie? Omul simte sufletul fiecăruia şi-l cunoaşte. Dacă cunoşti bucuriile şi necazurile fiecăruia, cum să nu ştii ce-i trebuie sau ce trebuie să faci? Nu, domnul Stolojan este apropiat. Ar trebui în sensul acesta să fie distant, să nu te apropii de dumnealui? Nu, cum?! Tocmai, dimpotrivă! Chiar lucrul ăsta m-a surprins plăcut, adică a fost o reacţie a mea pozitivă.

Rep.: V-a dat vreodată domnul Stolojan ceva, vă omeneşte?

N.T.: Dar nu aşa se pune problema. Eu, mai întîi şi întîi, sînt portar, sînt angajat. Nu pot să înţeleg de ce ar trebui să vină un astfel de cadou sau de genul acesta. Este o relaţie normală, firească, am salariul respectiv şi ne comportăm ca atare. Dumnealui este preşedintele partidului, respectul meu este deosebit, eu sînt portarul, dumnealui apreciază munca mea şi ca atare rămîn în continuare salariat. De ce să îmi dea mie un cadou?

Rep.: Mi s-a spus mai devreme, aici, la partid, că faceţi filozofie.

N.T.: Este o aplecare a mea către înţelegerea omului. Ce se întîmplă? Cred că este ceva profesional. Pe tren aveam de-a face cu tot felul de oameni, de la ţapinar pînă la ministru. Am avut şi puşcăriaşi cu bani sau ciobani, vă daţi seama, de mirosea în tot vagonul a oi. Şi trebuia să ştiu să îi conving, să le ascult păsurile lor. A trebuit să caut să pătrund în sufletul lor. Mă înţelegi? Şi atunci ce putea fi mai bun pentru om ca să te înţeleagă? Vedeţi, partea asta mai filozofică a lucrurilor.

Rep.: Citiţi?

N.T.: Da, citesc mult. Începînd de la *Shogunul* şi pînă la clasicii noştri, Garabet Ibrăileanu, Eminescu, Blaga.

Rep.: Zice aici Năstase de cartea unui scriitor, Orwell, *1984.*

N.T.: Sincer să fiu, nu am auzit de cartea asta.

Rep.: Ce părere aveţi despre Adrian Năstase? Ca om.

N.T.: E prim-ministru. Şi ca atare se comportă probabil într-o situaţie impusă, nu ştiu, de anturaj, de grupul acela care îl înconjoară, subalternii, cum spunea domnul preşedinte Stolojan. Şi poate de aceea, cînd stai într-un anume anturaj, ajungi să, aveam eu o vorbă, „să fii în mediu“. Acolo probabil se mai produc nişte modificări psihice în gîndirea omului care, ajungînd aşa sus, încep aşa, nişte aere, nişte mîndrii, aşa, cum se zice în popor, un ifos de cineva. Şi atunci, din greşeală, cazi în păcat. Păcatul e să fii atît de dur, să nu mai ţii cont de politeţe, de respect, să fii tăios. Probabil că funcţia îl determină să fie aşa de tăios.

Rep.: Dacă PSD-ul v-ar face o ofertă, să veniţi portar la ei, să fiţi portarul PSD-ului, v-aţi duce? Cu un salariu de două ori, de trei ori mai mare, că ei au bani?

N.T.: Nu cunosc o aşa ofertă. Dar nu cred că ar face-o pentru că, din moment ce eu lucrez la PNL, sînt sigur, cred, că ar avea o anumită reticenţă. Ce caută ăsta de la PNL la noi?

Alexandru VĂRZARU

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „*Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea*“
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea şi cui foloseşte acest monument

Născută în Domneşti-Muscel, Argeş, strașnica femeie care-şi făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 şi anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuţoiu“. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenţei anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului“, ajutaţi de Elisabeta Rizea, soţul ei Gheorghe şi fiica sa, cât şi de către majoritatea sătenilor din Nucşoara (familiile Arnăuţoiu, Jubleanu şi Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuţoiu, şi a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munţilor Făgăraş, Iezer şi Leaota. Toţi luptătorii, inclusiv comandanţii acestora, au fost ucişi în lupte, s-au sinucis sau au fost executaţi de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea şi soţul ei au fost arestaţi prima dată în 1949, anchetaţi şi bătuţi de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată şi condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 şi a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I şi preşedintele Constantinescu. Urmăriţi de vorbele sale: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“, încercăm să-i onorăm această ultimă dorinţă, dar şi pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbaţii lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munţi: Arnăuţoiu Laurenţia, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta.

Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piaţa Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toţi ziariştii care trec pe lângă el, ci şi o satisfacţie profund umană că, cel puţin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Dare de seamă asupra chetei naţionale

Dragi cititori, dragi finanţatori, după atâta amar de vreme în care s-au făcut liste de susţinători intelectuali şi politici, reportaje şi emisiuni la TVR 1, tocşouri la Antena 1, ştiri la PRO TV, apeluri în presa de provincie şi centrală, discuţii cu administraţia locală şi centrală, ba chiar mitinguri oficiale cu primarul genearal al Capitalei şi cu prim-ministrul, în contul Aşezământului Cultural s-a aciuat pentru construcţia monumentului Elisabeta Rizea suma de 366 de milioane de lei (11.000 $). Asta în timp ce pentru sărbătorirea morţii domnitorului „degrabă vărsătoriu de sânge nevinovat“, Ştefan Cel Mare, statul nostru a cheltuit peste 100 de miliarde de lei. Din aceşti bani strânşi din batistele donatorilor noştri s-au „deturnat“ 150 de milioane de lei pentru renovarea monumentului „Haiducii Muscelului“ („banda“ anticomunistă din Munţii Făgăraş, Iezer, Leoata pe care Elisabeta Rizea a ajutat-o), bani pe care Aşezământul i-a donat spre cuvioasă folosinţă Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din Câmpulung Muscel prin OP 102/11.05.2004. Vă informez că nu ne vom lăsa, chiar dacă va trebui să aşteptăm schimbarea regimului. Mulţumim tuturor celor care cred că, cel puţin o dată la o sută de ani, se face un pic de dreptate.

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la B.C. ION ŢIRIAC – sucursala Izvor; titular cont:
AŞEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAŢAVENCU“.

Cuvîntul care numără bulgari

● Mai am două ore pînă la predarea acestui text, la ora 14. Mai precis, 119 minute. Mă aflu încă sub influența ziarelor de săptămîna trecută, pline de cifre ca niște culegeri de matematică: sondaje, ore, minute, zile și gramaje. În paralel, cealaltă obsesie pe care România și-a format-o cu prisosință de ceva vreme încoace este Bulgaria. Bulgaria e o țară care avantajează. E un termen de referință foarte confortabil pentru că: a) nimeni nu știe și nu crede dacă e mai bine sau mai rău la ei; și b) e foarte aproape. Să moară și castraveții vecinului.

● ***Adevărul*** zice, spre exemplu, că Bulgaria va pierde 38% din populație pînă în 2050. În schimb, noi stăm mult mai bine, și vom pierde doar 28%. Vom rămîne doar 15 milioane de oameni. În 2050, cred că încă voi fi în viață. Ar fi păcat să nu. La 15 milioane de locuitori, aș avea și eu o bătrînețe liniștită. Celor 28% le spun că îmi pare rău. Pe celelalte 15 milioane le avertizez că în 2050 o să fiu ursuz, țîfnos, bătrîn și, în consecință, administrator de bloc. Să nu dea muzica tare, să nu se joace pe casa scărilor între orele 14-17 și să nu bată covoarele după ora 22, că în 2050 sigur vă sparg mingea.

● ***Libertatea*** dezvăluie, în exclusivitate pentru *Libertatea,* că Ion Iliescu, 7 zile din 7, citește *Libertatea* și ajută oamenii pe care îi vede la ananghie. Tabloidul chiar publică un facsimil cu adnotările președintelui pe pagina ziarului, ceva de genul *„Verificați. Aflați adresa fetei“*. Nu cred. În primul rînd că e un scris prea frumos pentru vîrsta lui Ion Iliescu. La 70 de ani scrii nesigur, tremurat, lăbărțat, cu linii lungi și „de la“ într-un cuvînt. În al doilea rînd, ce garanție am eu sau doamna Nina că adnotările alea nu erau pe pagina 5?

● Îmi place cum se pune problema în România. Spre exemplu, aflu că Denzel Washington și-a luat Rolls ca al lui Columbeanu, pe care a dat 320.000 de dolari. Pentru ceilalți care cred că Denzel e mai tare ca Irinel, o să fac eu două titluri acum: „Irinel are un Rolls mai vechi decît cel al lui Denzel Washington“ și „Rolls-Royce vinde automobile în toată lumea“.

● 12 ani are Mihaela Roșu, din București, care spune într-un foarte bun reportaj din ***Evenimentul zilei*** despre blocurile vopsite multicolor de Vanghelie: *„Calea Rahovei arată ca un țigan cu dinți de aur căruia îi lipsesc caninii“*. Comparația mi s-a părut genială și, deși rasistă, e de înțeles. Pur și simplu, la capitolul ăsta bulgarii nu mai pot fi o comparație. Și nici americanii. Cum ar fi sunat: „Calea Rahovei arată ca Busta Rhymes sau Snoop Doggy Dogg cărora le lipsesc caninii“?

● De 4 ani n-a mai dat Hagi pe la casa părintească, aflată acum în paragină. Ziaristul ***Libertății*** zice că acela e locul în care Hagi *„a învățat să dea cu piciorul în minge, să rîdă și să plîngă“*. Pe mine nu m-a învățat nimeni să rîd și să plîng. Eu m-am născut plîngînd și, de fiecare dată cînd văd metafore din astea, mă bufnește rîsul. Sînt curios unde a învățat Hagi să doarmă, să-i fie foame, să sughită, să strănute, să rîgîie, să-l doară burta, să facă pipi, să-i curgă mucii, să înjure și, mai ales, unde a învățat, dom'le, să scuipe așa mișto. Cred că are vechime mai mare la scuipat decît la orice altceva.

● Marius Tucă are un editorial despre olimpicele noastre la gimnastică în ***Jurnalul Național,*** intitulat „Bitang, Belu și păpușile de aur“. Mie nu prea îmi convine ca gimnastele noastre să fie puse în aceeași oală cu celelalte păpuși de aur din lume: Oscarurile și cocoșeii.

Cătălin MATEI

canalul mass-midia năvodari

● V-am informat primii că hîrtia igienică *Atac,* cu care acum cîțiva ani se ștergea la fund Mitică Dragomir, s-a reciclat cu banii lui Ovidiu Tender, a cărui singură dorință este să îi vadă pictați în fiece zi pe Dan Voiculescu și Dinu Patriciu, cu care se calcă pe coada petrolului. Restul scandalurilor pot fi gestionate la liberul plac al șefului publicației, Mihai Ghezea (de profesie infractor). Care decide singur cînd trebuie să înceteze un futai de presă. De exemplu, la adresa lui Dan Ioan Popescu. Trosnit vreme de două luni prin paginile ziarului. Și cu care a picat la pace. Cu cașcaval mult. Lucru care l-a nemulțumit pe autorul articolelor, care și-a luat desaga și a plecat.

● PRO TV, Acasă și Pro Cinema sînt singurele televiziuni care n-au dat nici o știre despre festivalul internațional de film independent „Anonimul“, desfășurat săptămîna trecută la Sfîntu Gheorghe. Cu siguranță că Adrian Sârbu, directorul trustului Mediapro și un mare iubitor de film, nu le-o va ierta angajaților celor trei posturi ale sale. Iar cînd va afla că în locul știrilor despre tinerii creatori de film, despre noile talente ale cinema-ului românesc, jurnaliștii de la trustul său au preferat știri cu crime și violuri sau filme cu bătaie, pun pariu că îi va da pe toți afară pe motive de incompetență.

Zețarul Ivan

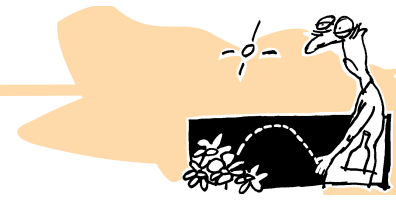

România.
Mici fragmente de neant.

Clubi bene ibi paria

Aș vrea să observ că în ultimul timp mi se adresează tot mai des întrebarea: „Prin ce cluburi mai mergi?“. Și aș mai vrea să observ că, deși răspunsul e: „Prin unele, altele, nimic constant“, adevărul este că nu merg pe nicăieri, pentru că am acasă o iubită minunată care pe deasupra mai și gătește genial. Dar adevărata observație abia acum vine: eu, unul, habar n-am care-s cluburile astea prin care-ar trebui să merg. Pe vremea mea, pînă să dau de iubita mea minunată, nu exista așa ceva. Cînd mergeam undeva cu băieții, mergeam „în discotecă“, „la agățat“, „la băută“, „la luat bătaie“, „la meci“, „la mama, să mîncăm“ și uneori chiar „la cursuri“. Aflu că între timp lumea a ajuns să meargă „în cluburi“. Îmi imaginez că să mergi „în cluburi“ e un fel de să mergi „la meci“, cu deosebirea că acolo fotbaliștii stau la bar.

Șah și mat în piețe

Am trecut pe lîngă o tarabă de piață plină de marfă. Citind o etichetă, am înțeles că la taraba aia se comercializează „Pește dezmățat“. M-am uitat la el, la pește: nu părea pletos și tatuat, nu părea să fumeze, să tragă pe nară sau în venă și nici nu umbla – cel puțin în acele momente – cu peștoaice de moravuri ușoare. Probabil că dezmățul se referea la faptul că a băut foarte mult la viața lui.

Apolodor din Berceni

Cer iertare pe această cale indicativului 1474 de la Taxi Apolodor și întregii sale familii, fiindcă, după ce am urcat în mașină, mi-am permis să nu accept să coboare să-și cumpere un butuc de yală. Lipsa mea de cooperare l-a determinat să anuleze nervos cursa. Băiat finuț, ce să zic, eu în locul lui mi-aș fi tras și un șut în cur, mai ales că, ulterior, i-am făcut și reclamație. Dacă 1474 îmi va accepta scuzele, promit că data viitoare îl voi aștepta răbdătoare: să-și zugrăvească în living, să se bărbierească, să-și înmormînteze soacra și, firește, să dea o fugă la amantă ca să-i recite din Topîrceanu.

6-6, dedublare!

Omul avea coif din pliantele de la Hypermarket, bustul gol, stătea călare pe bancă și juca table. Da' juca, nu se juca, adică se certa cu adversarul, gesticula, îi bătea obrazul… Apoi dădea cu zarul, muta piesele, îi mai arunca două vorbe. Chiar începuse să mă enerveze și pe mine partenerul de joc, pentru că tot încerca să fure, să mute pulurile după cum îi convenea, întorcea zarul, se uita după fete… Cel puțin așa susținea omul cu coif, care, vă reamintesc, juca table săptămîna trecută și se certa cu partenerul – era să-l plesnească! – deși stătea singur-singurel în fața tablei.

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Forumul portarilor de pretutindeni

Lumea modestă a portarilor de instituție a fost zguduită din temelii de gestul plin de curaj al portarului de la PNL de a se lua în clonț cu premierul Năstase. Vă amintim, marți, premierul i-a trimis lui Stolojan o scrisoare urîtă, urîtă de tot, iar miercuri, omului i-a venit răspunsul înapoi, tocmai de la portarul PNL-ului, nea Traian. Impresionați de un gest nu tocmai des întîlnit, ne-am dus să îi căutăm pe portarii altor partide ca să discutăm cu ei gestul semenului lor.

Portarul de la PD, Ion Ionescu

Fost tipograf, trăit 45 de ani în Casa Scînteii, domnul Ion Ionescu are părerile lui. „Eu cred că totul e o bășcălie. Nu avea cum să scrie o scrisoare, nu avea cum o scrisoare scrisă de mîna ministrului să ajungă la un portar. Ce mare portar e ăsta? Îl cunosc, e un boșorog, la fel ca și mine. Că-l știu! Eu nu mi-aș permite niciodată... Am trăit în capitalism, că m-am născut în '37, după aia în comunism, acum iar în capitalism, și știu cum merg lucrurile astea. Dacă m-ar ruga domnul Băsescu, aș refuza categoric. Nu e treaba mea. Eu sînt supărat de ale mele. Uite, eu sînt pescar. Trec pe lîngă baltă și îmi curg balele. E trei sute de mii orice baltă pe lîngă București! Cum să îți permiți să mai pescuiești?! Avem în partid pescari, i-am rugat să mă ajute și pe mine, dar ei sînt drăguți, sînt loiali, sînt pupăcioși, dar pînă aici. Nu te ajută. M-am dus data trecută, cînd era primar Băsescu, la el în audiență să îmi semneze și mie să intru pe baltă la pește. Aiurea, cînd a auzit mi-a zis că așa ceva nu semnează. Că nu e treaba lui. Mi-a tăiat macaroana, că mai vroiam să îndrăznesc.“

Citim împreună scrisoarea lui Năstase în *Adevărul.* Rîde la tot ce scrie Năstase despre Stolojan și aprobă. „Așa e, așa e! Stolojan ăsta nu prea are față de politica care se face la ora actuală. Nu e bun, așa e!“

Portarul de la PSD

E greu de găsit. La sediul cel mare, din Băneasa, au jandarmi. La sediul cel mare din Kiseleff au jandarmi și o femeie de serviciu, Maria Negrilă, care e surdo-mută. Pentru PSD, e femeia de serviciu aproape ideală, dar tot e riscant, pentru că totuși vede! La sediul din Amzei, nu au portar. Abia la sediul de pe Victoriei îl găsesc pe domnul Anghel, care e portar al SAIFI pentru PSD. „Știi, eu sînt apolitic. Nu am nici o părere, nici nu vreau să mă bag în treaba asta. Nu vreau să spun nimic, nici despre Stolojan, nici despre Băsescu, nici despre Bombonel.“ Domnul, Anghel portar la PSD.

Portarul de la PUR

La sediul PUR sînt păcălit de secretară că nu au portar. De fapt, aflu că au portar care vine doar noaptea, după ora 10. Prea tîrziu ca să îl mai prind în forum.

Portarul de la PRM

Domnul Vasile, angajat la PRM printr-o firmă de pază și protecție, se ferește să îmi răspundă. „Nu vreau să mă bag. Intru în belele cu ăștia. Să mă dea afară din București nu au cum, dar nu vreau. Dacă mi-ar zice domnul președinte Vadim, poate, dar așa nu am cum. Hai mai bine să vorbiți cu un domn de la Organizatoric.“ În timp ce un domn Dumitrache se duce să îl cheme pe băiatul de la Organizatoric, mă mai împrietenesc cu domnul Vasile. „Înțelegeți-mă, aș intra în probleme cu ăștia. Toți sînt niște moși, futu-i să-i fut!“

Vine și Voicu Mihăiță, băiatul de la Organizatoric. Olguța Vasilescu, de la serviciul de Relații cu Presa, e plecată în străinătate. De presă se ocupă domnul Ciontu, care e într-o discuție cu Vadim și l-a delegat pe el să discute treaba iscată de portarul de la PNL. „Revista *România Mare* a stat la baza formării partidului, dar nu este oficiosul PRM. Scrisoarea lui Adrian Năstase e o scrisoare deschisă și nu văd nici o legătură cu revista și Partidul România Mare“.

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@yahoo.com

De Ziua Marinei, oltenii au intonat

Tăcea fanfara militară

Aflăm că Ziua Marinei a fost sărbătorită anul ăsta și în Oltenia, zonă cu vechi tradiții marinărești, cum s-a văzut și cu ocazia ultimelor viituri. Amatori să petreacă și ei de Ziua Marinei, ca tot vaporeanul, pesediștii care conduc Craiova s-au deplasat cu cățel, purcel, slip și secretare pînă la Bechet, unde se află portul cel mai apropiat de orașul lor. Petrecerea a avut loc într-un cadru auster, căci chefliii cu funcții prin stat n-au vrut să rupă de la gura amantelor 5 milioane de lei, atît cît a cerut fanfara Jandarmeriei pentru a renunța la ziua liberă ca să le cînte ceva marinăresc, dar cu puțină apă, ca de pahar. În aceste condiții, micile autorități locale de la Bechet n-au mai avut încotro s-o apuce și au apucat-o puțin peste Dunăre, la Oreahovo, de unde s-au întors cu o fanfară bulgărească mai ieftină. Lucru care ar trebui să dea de gîndit sau chiar să ne pună problema dacă nu cumva ar trebui să deviem cursul Dunării pe la Clejani, ca să nu mai fie probleme cu zurbagiii pe viitor.

Olties but goldies

Bursa şpăgilor

Cotele taxelor Dunării

Aşa cum medicii şi profesorii, să zicem, sînt foarte atenţi cu repartiţia, aşa şi navigatorii trebuie să fie foarte atenţi cînd vine vremea să plece într-o dimineaţă, pentru cîteva luni, la muncă. Pe unde a dat Dumnezeu o apăraie mai mare, pe Dunăre sau la Marea Neagră, la Brăila, Galaţi, Tulcea sau Constanţa, a dat şi nişte firme sau agenţii de crewing (un fel de „plasarea forţei de muncă", pentru adepţii lu' dom' Pruteanu) care gestionează stocul de marinari. Unele practică un comision la vedere: să zicem, un 10% din valoarea contractului pe care îl halește navigatorul plasat pe un vas. La o remuneraţie de 1.000, 2.000, pînă la 5.000 de coco pe lună, timp de 6 luni, socotiţi şi dumneavoastră. Oferta conţine şi o concesie: nu trebuie plătit înainte, ca la coardele alea care lustruiesc cheiul în porturile lumii, ci abia după prima lună de muncă. Alte firme zic pe faţă că nu pot lua comisionul ăsta, că aşa sună contractul cu armatorul străin, care nu înghite ideea de şpagă nici cu o tonă de lămîie. Dar dacă, aşa cum ziceam, eşti atent, scapi din neatenţie nişte mălai în basca patronului sau a şefului de personal şi în scurt timp ai găsit de lucru. Cu cît neatenţia este mai mare, cu atît mai bună este repartiţia. Spre deosebire de profesori sau medici însă, la marinari nu prea poţi să te angajezi „la ţară" sau „la oraş". Bănuim că aici criteriile ar fi „la 1 portmoneu", „la 2 portmonee" şi tot aşa pînă „la 5 portmonee" sau, în funcţie de condiţii, între „la 5 şobolani" şi „la 1 şobolan".

Bord. James Babord

Vara, în Neamţ, se paşapoartă şpaga

De cîţiva ani buni, luna august a devenit o perioadă minunată pentru şpagă în Piatra Neamţ. Dumnezeu, probabil, bucuros că în Neamţ sînt atîtea mînăstiri şi schituri, a dat această lună de şpagă oamenilor, ca să strîngă bani. August e luna în care mii de nemţeni plecaţi la muncă în Italia sau alte ţări se întorc în ţară să îşi facă concediul. Mulţi dintre ei au probleme cu paşapoartele, expirate sau pierdute, şi de aceea dau fuga la Serviciul de evidenţă informatizată a persoanei (SEIP). La ghişee se fac cozi interminabile, iar termenele de eliberare a documentului ajung chiar la 30 de zile. Disperat că îşi pierde locul de muncă la macaronar, nemţeanul caută soluţii. V-aţi prins deja: în luna august, soluţia costă. Ca să scoţi paşaportul pe uşa din dos te urcă chiar şi pînă la 500 de euro, dar nu mai puţin de 300.

Se întîmplă uneori ca într-o zi zăpuşitoare de august să existe şi 400 de solicitări de paşapoarte. De formă, cei de la SEIP se plîng că aparatul din dotare nu poate să producă decît 160 de bucăţi paşapoarte pe zi. *De facto*, ei se cam bucură, pentru că, fără aglomeraţie, cine ar mai sări cu şpaga? Un al doilea aparat de făcut paşapoarte ar costa 1 miliard de lei, fix contravaloarea a 1.000 de paşapoarte, care se fac cam într-o săptămînă. Dacă vă întrebaţi de ce nu se face odată investiţia asta, vă spunem că investiţia în necumpărarea unui astfel de aparat aduce beneficii mult mai mari.

Evidenţa cenuşie

Ce să fie, nu-i nimic. Bubui benzina şi azotatu'

Se pare că au venit zile negre, dar incendiare pentru judeţul Vrancea, provincia europeană a lui Marian Oprişan. După trenul cu benzină explodat aproape de gara din Gugeşti, a venit rîndul unui depozit de diluanţi din Odobeşti să sară în aer, provocînd victime. Zgomotul exploziei, din cîte am înţeles noi de la jurnalele de ştiri, s-a auzit ca o bubuitură de tun. Bănuim că vrîncenii nu i-au dat prea mare importanţă, ei fiind obişnuiţi cu zgomotul tunurilor trase prin zonă.

Ex-bomb

SRI va spiona planetele

Căutînd spioni cu lumînarea şi negăsind, SRI-ul se pregăteşte să lupte şi cu alte metode: cu aura personală, cu ansa şi cu astrograma. Da, SRI-ul va avea o divizie de parapsihologi şi chiar de astrologi care să ajute la apărarea sfintei noastre ţărişoare de forţele răului, de energiile negative şi de conjuncţiile astrale retrograde. Nu ştim dacă şi SIE, cei de la Informaţii Externe, au optat pentru angajarea parapsihologilor şi a astrologilor. Deşi trimiterea Uraniei ca ataşat cultural în Portugalia tocmai asta ar demonstra!

Chakrele Irinucăi

La lansarea lui Mitrea s-au folosit lansatoare de grămadă

Miron Mitrea este un exemplu de reuşită: tot alegătorul ştie despre el că a trecut de la şofer la categoria „cu şofer", lucru de care n-au fost în stare prea mulţi în România (asta şi pentru că majoritatea bogătanilor români au pornit de la chelneri, meserie pentru care nu-ţi trebuia nici B-ul, nici C-ul). Puterea de exemplu a domnului Mitrea îl recomandă şi pe viitor, firește, pentru o funcţie de reprezentare – de conducere, ca să nu deviem prea mult de la subiect. Candidatura pentru un nou mandat de parlamentar şi-a lansat-o zilele trecute la Vrancea, unde Mitrea este susţinut de Marian Oprişan, un alt pesedist care-a plecat de la covrig, ba chiar de la o categorie inferioară (categoria E, conducător tractor). Conferinţa de lansare a abundat în expresii dragi candidatului de la centru – şi nu ne referim la „Băă, un' te bagi, nu vezi că-i roşu?", „Cin' ţi-a pus, fă, covrigu-n mînă?", „Autobuzul nu porneşte, din construcţie, cu uşile deschise!", „Long vehicle" sau „Hai Rapidu'!". Altele au fost vorbele dragi adresate ministrului: „Domnule Mitrea, cum de mai rezistaţi?", „Cum de reuşiţi să le faceţi pe toate?" – ba ni s-a părut că la un moment dat cineva din sală a vrut să întrebe: „Domnule Mitrea, cum v-a venit ideea să scrieţi Noul Testament?", „Domnule Mitrea, nu v-a fost greu să construiţi singur piramida lui Keops?" şi chiar: „Domnule Mitrea, cum de aţi reuşit să faceţi lumea în 6 zile, iar în a 7-a să vă odihniţi? Dacă aia se mai poate numi odihnă...".

Manivelul de trai

Descopery

Salve parva Romuli nepos

Generaţii întregi de cercetători şi-au fiert creierii să rezolve originea anumitor cuvinte româneşti şi n-au lăsat în urma lor decât o bară ruptă în care au dat cu capul. Nişte zăltaţi au ajuns la concluzia, în timp ce-şi morfoleau pişcoturile înmuiate în lapte, că noi nu suntem urmaşii Romei. Pentru ei, cuvintele „a ara“, „cireaşă“, „jug“, „miel“, „ochi“, „teatru“ nu sunt de origine latină, ci provin din tracă. La cealaltă extremă, alţi exaltaţi văd moştenirea Romei la tot pasul. Aceşti zevzeci au nimerit la un moment dat prin ţinutul Năsăudului şi au descoperit acolo cea mai pură toponimie latină. Este vorba despre aşezările Salva, Parva, Romuli şi Nepos. Într-adevăr, când auzi aşa ceva, zici că citeşti din Cicero. S-au publicat studii pe marginea acestui subiect, s-au organizat sesiuni şi simpozioane, s-a băut şampanie gârlă, iar protagoniştii descoperirii s-au felicitat reciproc şi s-au bătut cu cărămida-n piept până la ziuă. S-a omis însă un lucru elementar: nimeni nu i-a întrebat şi pe megieşii satelor cu pricina ce părere au ei despre această moştenire capitală, care îi leagă direct de Roma. Căci, dacă l-ai iscodi pe orice moş din Salva ce ştie el despre numele satului său, ţi-ar răspunde că Salva vine de la „salve“, care în latină înseamnă „te salut“. Când împăratul Iosif II al Austriei a inspectat teritoriul regimentului grăniceresc năsăudean, în 1773, 1784 şi 1786, a exclamat la un moment dat: „Salve parva Romuli nepos!“. Adică, „Te salut, mică nepoată a Romei!“. În onoarea frumoasei urări, mai târziu au fost botezate cu cuvintele sale patru sate sărăcane.

Cimpanzeus ex machina

Povestea porcului (III)

Cele o sută de cămăşi ale porcului

Când a ajuns cenaclul la Dunăre, ziceai c-a nimerit orbul Brăila, aşa fericire l-a pocnit dintr-o dată pe Păunescu. Martori pentru a căror probitate suntem în stare să băgăm mâna în foc, ca pe vremuri Mucius Scaevola, se jură că tresălta şoricul pe porc de extaz, mai ceva ca proasta-n mătărângă. Brăila a avut dintotdeauna peşte căcălău, icre cu nemiluita şi copane de lipoveancă pe toate trotuarele. Da' nu de moace, mârlite, crăpceni şi rusălci îl ardea la lingurică pe porc, de-i curgeau balele în Dunăre, ci de trenţe. Că avea Brăila şi mai are încă şi acuma o fabrică celebră de cămăşi, Braiconf, care pe-atunci lucra mai mult pentru Afară. L-a trimis porcul pe ţuţărul Adrian Dohotaru să smulgă de la directorul fabricii Braiconf o sută de cămăşi. S-a dus poetul Dohotaru, ce era să facă ţucălarul, a discutat, s-a enervat, a perorat, a plâns, a bătut cu pumnul în masă şi s-a ostoit ca marea după furtună după ce a căpătat cele fix o sută de rubăşti trase frumos în ţiplă. Că, deh, şoricul porcului cu cheltuială mare se ţine, că trebuiau învelite spetele scroafei cu un pogon de batist şi olandă. Mai târziu, când jalbele împotriva porcului au început să curgă de prin toate cotloanele ţării ca potopul, partidul a ordonat o anchetă la sânge. S-a dovedit că scroafa se năravise rău de tot la bani nemunciţi şi la agoniseli luate cu japca, că umbla deja la ameninţări şi făcea legea junglei în Papua lui Ceauşescu. Ancheta dirijată de ministrul Dincă Teleagă a bătut în cele din urmă şi la uşa lui Dohotaru. Teleagă i-a tras un ditamai şutul în inima curului şi l-a azvârlit afară din partid şi de la *Flacăra*. După aproape şase luni de milogeli, căciuliri şi ploconeli pe la toate ieslele activiştilor, când s-a aflat că executase un ucaz şi că nu şi-a tras foloase necuvenite din cămăşile de la Brăila, Dohotaru a fost pus în pită, cu acordul lui Dincă Teleagă, şi reangajat la *Flacăra*.

Mi-a demonstrat directorul de la „Braiconf“ că prietenul adevărat este acela care îţi dă şi cămaşa de pe el. De o sută de ori, direct la portbagaj.
Adrian Păunescu, un răufăcător de bine, adevărat monstru macru al deliricii româneşti

Cornel IVANCIUC

Becali va absolvi şcoala Dan Pavel cu „Tagma cum la urdă“

De cînd taie frunza la cîinii de la stîna lui Becali, lui Dan Pavel pare să i se fi atrofiat de tot organul lucidităţii. Nici nu mai poţi să te dai puţin pe lîngă el, că nu ştii cînd pune mîna pe pix, îţi pălește una-n ţeastă şi-ţi farmă oasele de nici Vitoria Lipan nu ţi le mai găseşte. Au păţit-o studenţii lui, pe care Dan Pavel mi ţi-i altoieşte pe site-ul PNG după cum urmează: „În 2004 se împlinesc 10 ani de cînd predau ştiinţa politică la universităţi din Cluj sau Bucureşti, am avut deja mii de studenţi. Despre aceştia se poate spune că ar avea o calificare la minima rezistenţă (cei mai mulţi nu prea s-au omorît cu lectura sau studiul, cu unele excepţii, dar îşi căutau de lucru în politică, înainte de a fi cu adevărat pregătiţi), însă nici unul nu are calităţi înnăscute comparabile cu ale lui Gigi Becali pentru a deveni lider politic, conducător de partid şi personalitate publică. În timp ce Becali poate învăţa ceea ce ei ştiu, chiar fără a face studii de profil, nici cei mai buni dintre foştii sau actualii mei studenţi de la Ştiinţe politice nu pot învăţa ceea ce are Becali – evidente calităţi înnăscute de lider.“

Astfel, generaţii întregi de studenţi, care au crezut că să mergi la şcoală e mai onorabil decît să schimbi valută în Regie, au fost umilite de dom' profesor în cîteva vorbe. Stai şi te întrebi cum naiba o să mai dea Dan Pavel ochii cu studenţii lui. Poate ar trebui să-l ia şi pe Becali la cursuri, să predea împreună. Ar face un cuplu minunat: unul ar şti să predea, celălalt să le bage studenţilor cartea-n cap cu caraba.

Meditaţia Zer

Limbi şi unde ultralungi pentru Adrian Năstase

Cu ocazia vizitei lui Adrian Năstase în Moldova, corespondentul de la Suceava al Radio România Actualităţi nu s-a mai putut ţine şi, la întîlnirea cu premierul, s-a scăpat pe noi, prin difuzoare, cu următoarele observaţii jurnalistice: „Domnule Adrian Nastase, aici, în curtea lui Labiş, vă simt emoţionat“ şi „Iertaţi-mă, domnule prim-ministru, cum vă puteţi implica sentimental, iată, şi în creaţia marilor noştri poeţi, dincolo de preocupările dumneavoastră politice?“. Două observaţii la care cred că pînă şi limba mult mai experimentatului Dragoş Şeuleanu a roşit.

Cocotele Apelor Dunării

Anacronica TV

De ce n-are ursul coada rasă?

Mărturisesc că am renunțat să mă mai uit la documentare dintr-un singur motiv: setea mea de educație nu este deloc satisfăcută. Sînt lucruri pe care le-am aflat singur sau de la cei apropiați, pe care aș vrea să le aprofundez de la cineva mai competent. Iar televizorul nu îmi dă șansa asta. Spre exemplu, nimeni nu a făcut vreodată un documentar de o oră despre cum să te bărbierești. Mi se pare mult mai important să știi să te bărbierești cum trebuie decît să cunoști cele 5 diferențe de penaj între cucul european și cel african. Sau ștersul cu prosopul pe corp. O fac de ani de zile, însă niciodată nu am reușit să înlătur toată apa. Mă simt frustrat de fiecare dată. Sînt convins că există cineva care stăpînește o tehnică performantă cu prosopul, dar nici un regizor nu îl cheamă la televizor din cauza monopolului șerpilor veninoși din Australia. Aș vrea să știu cum se spală cel mai bine furculițele. Sau de cîte ori se împăturește hîrtia igienică. Vedeți dumneavoastră, sînt o groază de lucruri care contează cu adevărat în viață. Iar șerpii veninoși din Australia mă lasă rece.

Cătălin MATEI

Violența duce găleata la gunoi

De cîteva săptămîni, buletinele de știri sînt pline de amenințările lui Bin Laden la adresa europenilor care nu se retrag din Irak. Dacă s-ar fi făcut o monitorizare în aceste săptămîni, probabil că Bin Laden ar fi ieșit în topul prezențelor în știri, undeva între Năstase și Gigi Becali. Și, iar probabil, Gigi Becali l-ar fi amenințat pe Bin Laden că-i sparge fața și-i sechestrează măgarul la stîna lui, dacă-l prinde prin cafenelele din Dorobanți. Atît de des e pomenit Bin Laden la știri și în împrejurări atît de familiare, ca violență, încît s-a banalizat și aproape a devenit unul de-al nostru, din popor. Eu, unul, nici nu-l mai văd ca pe o amenințare, ci ca pe o potențială sursă pentru știrile de la ora 5. Tare mă tem că, dacă vorbește serios, la noi nu prea are șanse să fie cap de jurnal decît ca om obișnuit, adică cel mult ca victimă. Nu m-ar mira să văd un jurnal începînd cu știrea că nevasta unui demnitar, să zicem Carmen Păunescu, a intrat cu jeep-ul pe contrasens și a lovit în plin un automobil-capcană omorînd 3 teroriști care tocmai programau o bombă.

Saddam Huedin

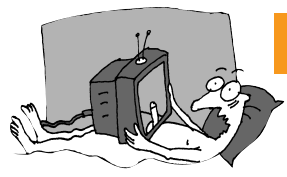

Trampa și ecranul

★ O văd pe Liana Stanciu în două emisiuni cu nume separate, dar cu același format și chiar cu același loc pe canapea. Nu am înțeles dacă sînt două emisiuni diferite: *Azi despre mîine* și *Trenul vieții* sau, de fapt, este tot *Trenul vieții* care oprește în stația-triaj Făurei și stă 50 de minute, timp în care se filmează cealaltă.

★ Îmi place la nebunie promo-ul în care *Marius Tucă Show* este numit „Unicat în România“, ceea ce e perfect adevărat. Aș putea și eu să spun: „Cătălin M. e unicat în România“ și nu o să greșesc. Dar eu nu o să merg atît de departe. Am să mă mărginesc la a afirma că diferența dintre Marius Tucă și una din amprentele mele e că amprenta mea e unică în lume. În ciuda acestui fapt, Adrian Năstase nu ar veni niciodată să stea de vorbă cu ea la *Amprenta lui M. Show.*

★ Mă gîndeam că, dacă aș fi Marius Tucă, mi-aș face o firmă de pantofi. Singurul motiv care m-ar mîna să fac asta ar fi numele genial al companiei: „Marius Tucă Shoe“.

★ Vineri seară, pe la 8, într-un moment de neatenție, mi-a alunecat telecomanda pe Tele 7 abc. Era un documentar despre Paris și am observat ceva: marile bulevarde pariziene erau pavoazate festiv cu drapele tricolore. Tricolorul francez (roșu, alb, albastru) și, alături de el, un alt tricolor, roșu, galben și albastru. Probabil că în acele zile capitala Franței primea vizita unui înalt oaspete, președintele Ciadului.

★ La *Observatorul* Antenei 1 de duminică seară, într-un reportaj despre Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA) a lui Gregorian (Grig) Bivolaru, au apărut cîteva mesaje preluate de pe un site yoga. Într-unul dintre ele, numele gurului era scris *GRIEG.* Eu știam despre Grieg (1843-1907) că a fost un compozitor norvegian. Poate o fi compus vreo *MISA solemnis…*

★ Pornind de la o mai veche observație a lui Traian Băsescu, politicienii noștri, indiferent de culoarea politică, mirosul politic, gustul politic de rahat etc., au dat mînă cu mînă și s-au pus de acord în prag de toamnă electorală că prețurile din piețe au luat-o hăisa, pe motiv de intermediari neproducători. Din pricina asta, țăranii care vindeau leguminoase au fost căutați de acte ca arabii pe aeroporturile din New York, iar la *Observator* s-a scris mare în josul ecranului „Caracatița din piețe“. Nu știu dacă se referea la mafie sau la produsul exotic pe care politicienii plecați cu controlul căutau să și-l cumpere din piață.

★ La televizorul nostru, OTV e programat la mama naibii, pe unde și-a înțărcat telecomanda butoanele. Totuși, într-una din zilele trecute, am luat-o voinicește, țupa-țup, pîîîînă la capătul listei. Așa am avut surpriza să descoperim că, pe OTV, era film. Film-film, deși pe micul ecran scria mare, jos, *Dan Diaconescu în Direct,* iar Dan Diaconescu n-avea nici un rol. Filmul-film era *„Cel mai iubit dintre pămînteni* – variantă necenzurată“, după cum scria pe un sfert din ecran, partea de sus, iar noi ne-am bucurat la început că, uite, avem ocazia să vedem varianta necenzurată. Cum n-am sesizat vreo deosebire față de varianta pe care o văzusem deja, presupun că „varianta necenzurată“ e, de fapt, varianta în care apar și clipurile cu Sabrina și Milli Vanilli de la sfîrșitul casetei video.

★ Am aflat de la *Focus* că în urmă cu cîteva zile a fost lansat oficial filmul științifico-fantastic *Alien versus Predator.* Adică, un film despre două personaje negative care se bat între ele. Cu ocazia asta ne-am amintit că, prin gimnaziu, aveam și noi, eu și colegii de clasă, o mare și existențială nedumerire: oare dacă s-ar lupta Superman cu Omul Păianjen, care ar învinge? Dar Tarzan cu inspectorul Piedone? Oare i-ar confisca Piedone lianele lui Tarzan pentru că-s pline de gîngănii și șerpi?

★ Magda Vasiliu de la Prima TV, această prezență agreabilă mereu binevenită în rubrica noastră, ne-a povestit despre un britanic care a mers cîțiva stînjeni pe o bară aflată la înălțimea de 1.219 metri, „prinsă între două dirijabile“. Dacă Magda tot ține așa de mult la exactitate, spunîndu-ne fix la ce înălțime era bara, poate ar fi trebuit să ne zică și că alea două nu erau deloc dirijabile – precum „Hindenburg“ sau „Graf von Zeppelin“, de exemplu – ci două banale baloane cu aer cald. După cîteva clipe, ea ne-a mai oferit o informație senzațională: „singura protecție pe care a avut-o asupra lui a fost o parașută“. Bravo, Magda, dar ce altfel de protecții ai fi vrut tu să aibă el la înălțimea aia? Salopetă de meșter, mască de sudură, șorț de piele, bască sau bocanci de turnat asfaltul? Prezervative? Plasturi? Manta de ploaie?

★ La Prima TV, ni s-a zis cam așa ceva: „Vești bune pentru vînători, fiindcă s-a deschis sezonul la mistreți“. Na, de cînd nu mai ies sondajele cum ar fi vrut PSD-ul, se pare că știriștii de la Prima TV nu mai au cu ce să-l încînte pe Năstase. Așteptăm cu nerăbdare și știrea „Vești bune pentru aroganți, fiindcă cercetătorii de la Universitatea din Dorohoi au dovedit că aroganții chelesc mai greu decît Traian Băsescu“.

★ Într-un cadru pitoresc, rural, agreabil, ideal pentru petrecerea unor momente de neuitat împreună cu cei dragi, într-un cadru defel protocolar, în care scorțoșeniile, sacoul și cravata nu-și au locul, într-un cadru intim, populat cu țărani ai zilelor noastre, vrednici și rumeni la față (de la spirtoase, oare?), premierul nostru Năstase și-a anunțat, în sfîrșit, pe toate posturile, candidatura pentru postul suprem de la Cotroceni. Adică, pentru scaunul moale ocupat pe moment de președintele Ion. Vai, săracul (dar cinstitul!) președinte Iliescu, oare cum se simte el acum, după ce pînă și premierul încălzit la sîn și-a manifestat oficial dorința de a-i lua locul? Și tu, măi dragă Brutus?

★ Urmărind cu interes știrile despre cetățenii intoxicați în urma consumului de ciuperci mutante – știri care, de ceva vreme încoace, s-ar putea grupa într-o rubrică zilnică, intitulată „În ultimele 24 de ore s-au mai intoxicat cu ciuperci următorii:“ – am remarcat că toți prezentatorii ne-au pomenit, la un moment dat, despre „ciuperci otrăvite“. Cine le-a otrăvit pe ele, pe bietele ciuperci, asta nu ne-a spus nimeni. Așteptăm, așadar, o intervenție în forță a lui Sorin Ovidiu Bălan, căci vinovații trebuie pedepsiți.

★ De la *Observator* am aflat că în București s-au instalat două automate de schimbat valută, aparate în care bagi bancnota de cîți euro, dolari, lire sterline etc. dispui și, după cîteva clipe, primești pui de lei românești, fără comision, avantajos și iute. Titlul afișat în josul micului ecran era „Valutist automat“, iar cuvîntul „valutist“ ne-a făcut să ne întrebăm: oare, în loc de bani, nu riscăm să ne țepuiască automatul cu hîrtie de ziar decupată? Bine ar fi să ne dea și hîrtie de ziar – căci mai apare o variantă: nu cumva valutistul automat să se dea polițist, să ne ceară valuta la control și-apoi s-o ia la goană.

★ Oare de ce toți invitații – majoritatea, fără dinții din față – de la emisiunea *Monica* i se adresează prezentatoarei „Domnișoară Monica“? Nu, n-o cheamă așa, n-o cheamă Monica. E ca și cum Cristinei Țopescu i s-ar zice „Domnișoara Focus“.

★ România a bătut Finlanda, deși mîna aia de pe minge n-a fost henț, ci corner sau ofsaid – părerea noastră, care nu ne pricepem la fotbal, spre deosebire de restul românilor. Oricum, trei puncte dintr-un meci înseamnă mai mult decît un punct din trei meciuri, de exemplu. În contextul ăsta, merită să pomenim o frază des utilizată de domnii care au comentat: „Important este că ținem mingea departe de careul nostru“. Păi, dacă-i așa, mai bine îl punea nea Puiu pe Mutu să bage mingea sub tricou și să fugă cu ea cît mai departe de careul nostru, pînă în apartamentul Laurei Andreșan.

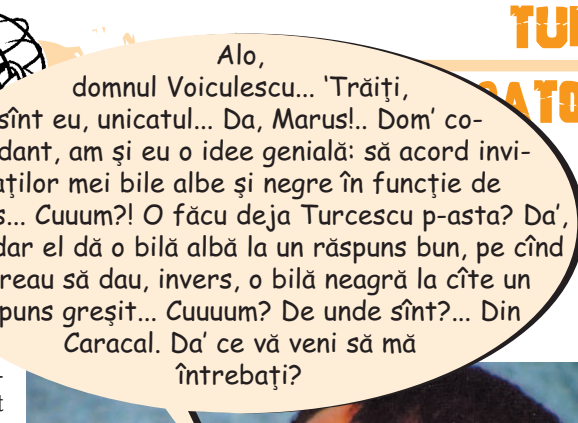
Alo, domnul Voiculescu... 'Trăiți, sînt eu, unicatul... Da, Marus!.. Dom' comandant, am și eu o idee genială: să acord invitaților mei bile albe și negre în funcție de răspuns... Cuuum?! O făcu deja Turcescu p-asta? Da', șefu', dar el dă o bilă albă la un răspuns bun, pe cînd eu vreau să dau, invers, o bilă neagră la cîte un răspuns greșit... Cuuuum? De unde sînt?... Din Caracal. Da' ce vă veni să mă întrebați?

Unicatul din România, singurul moderator de televiziune care a reușit să-l pună la punct pînă și pe ziaristul Marius Tucă. E drept, în cîțiva ani.

Tupeu 2004

O idee de Adrian Năstase:

Ca să fie mai sinistru, Iliescu prim-ministru!

Premierul României, domnul cu coasa, prezentînd topul celor mai mari PIB-uri din estul Europei: Polonia, Cehia, Ungaria, Adrian Năstase, Bulgaria, România, Albania

Ați văzut vreodată șpăgari care să ia vacanță? Cum ar fi: „Regret, nu pot să primesc ăștia 100.000 de euro, sînt în vacanță, n-am bancomatul la mine! Reveniți, vă rog, peste două săptămîni, acum joc poker cu copiii mei pe plajă și ăla micu' îmi datorează deja 100 de milioane! Sunați, vă rog, pe secretara mea, că la ea e cardul de șpagă... te-am spart, Andrei, îmi datorezi 200 de milioane, trebuie să-ți vinzi bicicleta Porsche ca să-i dai înapoi banii lu' tătucu'! Ce ziceați, fă – că vorbeam cu fimiu? Săru' mîna, careu de popi, te-am spart, dictator mic care eu te-am făcut, eu te omor! Servit, baftă, săru' mîna!". Să vedem cine a fost eroul săptămînii:

Mega-tupeu 2004 (3 puncte): **Adrian Năstase.** Vacanță! Este! Bere la pet! Căcălău! Popor prost! Este! Adrian Năstase a anunțat că dînsul îl vede pe Ion Iliescu drept viitorul prim-ministru al României. Așadar, ori Năstase ne crede niște tîmpiți, ori își bate joc de sentimentele noastre: în loc să-i tragă prețul moșului de sub picioare, Adi N. vrea să se facă util și-l propune pe Iliescu viitorul prim-ministru al României. În acest caz, vă dați seama că, la Palatul Victoria, Ion Iliescu ar lua șpagă doar Transfăgărășanul sau Bumbești-Livezeniul ori Canalul Dunăre-Marea Neagră?

Macro-tupeu 2004 (2 puncte): **Inspectoratul General de Poliție.** După ce comisarul-șef Nicolae Safta, adjunctul șefului Poliției Medgidia, a povestit presei despre golănelile celor doi ofițeri SPP care l-au bătut pe demnitarul cu Trabant, imediat și fără nici un motiv întemeiat, Inspectoratul de Poliție l-a demis pe comisar. Dovedind curaj de nedescris, polițiștii-șefi din Constanța s-au pus în slujba a doi tîrlani cu diplome de bătăuși de bătrîni cu Trabant. E adevărat că puterile statului se mănîncă la greu, dar parcă IGP-ul a și băut ceva și pe urmă s-a și întins puțin în pat cu SPP-ul, pînă cînd s-a excitat și s-a suit băut la volan și l-a călcat ca nesimțitul pe primul comisar serios ieșit în cale.

Tupeu 2004 (1 punct): **Adrian Păunescu.** După ce nevasta Porcului de control al guvernului a curățat o familie cu jeep-ul pe stradă, vierul pesedist și-a schimbat mlaștina în care se scălda și s-a apucat din nou de politică – și, în loc să nu candideze la Dolj, domnul P. și-a grohăit candidatura pentru postul de deputat PSD în circumscripția Hunedoara, ca să nu-l calce Justiția cu TIR-ul. Organizația „Salvați Voma Veche" merge înainte prin partidul fesenist și senatorul ceaușist.

Bursucul drastic

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1. Ion Iliescu	31 puncte
2. Adrian Năstase	18 puncte
3. PSD	13 puncte

Joaca preferată a SPP:

De-a bați ascunselea

S-o luăm pe scurt, de la '48: pe 7 august, doi SPP-iști l-au umplut de sînge pe Șerban Pretor, un secretar de stat ce se tîra spre Constanța cu Trabantul său obraznic. Purtătorul de cuvînt al SPP a cuvîntat lumii: duetul de mardeiași era în simbria serviciului abia de două luni, iar cu ocazia nefericitului eveniment se găseau încă în „perioada de acomodare". Săptămîna trecută s-a dovedit clar: polițiștii din Medgidia au descoperit că cei doi purtau cu dînșii, ca pe sfintele moaște, ordine de serviciu vechi, expirate, folosite la summit-ul „Mamaia 2004", cea de-a 11-a întîlnire a președinților din statele central-europene. Summit-ul a fost la sfîrșitul lui mai. Cum ar veni, SPP-ul a trimis la summit, unde au venit 17 șefi de stat, niște indivizi care abia învățaseră să se lege la bocanci și să aplice corect primele palme, ajungînd cu materia undeva la nivelul de competență „birt sătesc", „Școala de fete" sau maximum „Disco-bar Popești-Leordeni".

Zgarda Pretoriană

Athanasiu vrea să lase zoofilii pe drumuri

Ministrul Athanasiu a mai zis o prostie. Auzi, dom'le: cică profesorii homosexuali, lesbiene, pedofili sau zoofili să nu mai aibă voie să predea. Sîntem curioși de cine se simte domnul Athanasiu vizat: de homosexuali, de lesbiene sau de zoofili?

Nouă ni se pare că ar trebui procedat exact invers. Spre exemplu, e foarte bine să avem un profesor pedofil la clasele alea de seral unde vin numai delincvenții mai mari de 20 de ani. E cel mai sigur să avem un profesor homosexual care să predea orele de atelier unei clase de fete. E foarte bine ca profesoara lesbiană de limba română nici să nu se uite la băieții de la Liceul Sportiv, clasa cu profil culturism. Iar la zoologie cine ar putea să predea mai cu suflet decît un zoofil care cunoaște toate animalele în profunzime?

Călin, pedofile de poveste

Alexandru Vărzaru vă dă nişte teme de meditaţie:

– în Gorj, programul „Cornul şi laptele" dă să sugă numai firmelor agreate de vicepreşedintele Consiliului Judeţean;
– la Muzeul Ţăranului Român, munca de-o viaţă a lui Horia Bernea se năruie din cauza unei birocrate pur-sînge;
– iar lupta unui general pentru postul de comandant al Armatei Române e purtată de o femeie anume. La vedeţi despre ce e vorba!

dosarele chiX

Cuţu, cuţu, na Grivei, miliarde dacă vrei

Din Gorj primim semnale că în poziţia de baron local pe care s-a lăfăit ani la rînd Mischie s-a instalat în patru labe Grivei, vicepreşedintele Consiliului Judeţean Gorj. Acesta şi-a făcut deja simţită puterea în cadrul licitaţiei „Cornul şi laptele", desfăşurată săptămîna trecută. Nici nu a lătrat bine Grivei de trei ori împotriva firmei Lexi Star, că aceasta a şi fost exclusă din licitaţie, imediat după ce fusese declarată cîştigătoare. În locul ei şi-a adjudecat în Gorj afacerea „Cornul şi laptele" firma Gat Mat Prod, care se bucură de susţinerea lui Grivei. Firmei Lexi Star nu i s-a permis să participe la licitaţie decît cu 25 de minute înainte de închiderea ei. Apoi, cînd a fost declarată cîştigătoare firma Lexi Star, Grivei a declarat imediat că adjudecarea licitaţiei a fost „probabil frauduloasă". Însă partea cea mai interesantă a licitaţiei de Gorj este că Grivei vrea să scoată pe tuşă firma care a oferit preţul cel mai bun. Adică 7.199 lei pentru pachetul lapte şi corn oferit de Lexi Star, în timp ce Gat Mat Prod şi-a oferit serviciile contra sumei de 7.205 lei per pachet. Diferenţa de 6 lei pare o nimica toată, dar, în condiţiile în care zilnic se distribuie 33.000 de pachete, în final se ajunge la o diferenţă de două miliarde de lei. O sumă suficient de mare şi de apetisantă, pentru care şi o javră de la Consiliul Judeţean e în stare să se bată ca un leu.

Muzeul Ţărănoiului de Dinu C. Giurescu

(urmare din numărul trecut)

De cînd este director la Muzeul Ţăranului Român, Dinu C. Giurescu a stat mai mult în America. Din iulie pînă în septembrie şi din decembrie pînă în martie, Giurescu străluceşte prin absenţă. În lipsa lui, stăpînă absolută peste muzeu rămîne Geta Roşu, malefica birocrată de care vă vorbeam în numărul trecut. Atmosfera s-a viciat progresiv, pe măsură ce influenţa ei a crescut. Nepotismul e în floare. În secţiile pe care le stăpîneşte s-au mutat familii întregi. Există familia Bănică, tata şi fata, familia Ghiţă, soţ, soţie, fiică, alde Ioniţă, mamă, fiu, ai lui Niţu, frate şi soră, Stoica, mama cu două fete, sau Dinescu, mamă plus fată, dar fata a plecat. Apoi: doamna Adina cu fiul şi nora, familia Biju, soţ, soţie, familia Negulescu, tată, fiică (exista şi o soţie Negulescu, dar care a ieşit la pensie între timp), familia Marin, două surori. Cu cît ai mai multe familii, cu atît îţi asiguri obedienţa tuturor. Cînd ştii că o rudă ar putea-o păţi, normal că nu crîcneşti. Iar Giurescu habar nu are ce se întîmplă, iar cînd ştie, îşi are frustrările lui. Anul acesta, Giurescu a fost rugat să permită lansarea la MŢR a ediţiei franceze a cărţii Irinei Nicolau, *Haide, bre!*, coordonată de etnologaga franceză Marianne Mesnil. Giurescu a zis sincer: „Nu!". Pentru proiectele secţiei conduse de Irina Nicolau, finanţările au murit, odată cu ea. În schimb, conducerea a avut minunata idee de a cumpăra un arbore tuia cu vreo 80 de milioane de lei, ca să îl pună lîngă casa Samurcaş. Arborele s-a uscat în două săptămîni, în schimb a înflorit bănuiala că prin astfel de cumpărături s-au cam spălat nişte bani. În 2002, la Muzeu a venit un control de la Garda Financiară. Toate bune şi frumoase pînă cînd un inspector a început să facă gălăgie pentru nişte nereguli. Geta Roşu a fost chemată la Parchet, pentru întrebări. Dar s-au găsit soluţii: muncitorii de la Romconstruct, care făceau nişte lucrări pentru muzeu, au fost trimişi să îi pună omului gresie în casă, iar fiul lui a fost angajat la muzeu ca portar. Actualul portar Popescu. Un mare proiect cultural, o mică minune, s-a fîsîit astfel prin venirea la putere a unor oameni nepotriviţi, dar cu sprijin potrivit din Ministerul Culturii.

Astă-seară comandăm în familie

Se profilează o destul de strînsă bătălie pe postul generalului Popescu, actualul comandant al Armatei Române. Există trei pretendenţi, se spune, dar şansele de cîştig le are unul singur, spun sursele informate şi cu caschetă. Acesta este generalul Bîrloiu, secretarul CSAT. Bine, veţi zice, şi ceilalţi ar avea şanse, că sînt tot generali şi tot bine plasaţi, ba acolo, ba dincolo, ba la trupele terestre, ba într-o funcţie în care aduni suficiente date de care să se teamă concurenţa etc. Da, numai că generalul Viorel Bîrloiu este căsătorit destul de recent, adică acum vreo trei ani, cu o tînără civilă care lucra în redacţia militară *Pro patria.* De îndată ce a devenit doamna general, tînăra respectivă a fost detaşată la Prefectura Bucureşti, ceea ce presupune că avea parte de două surse de venit. Bun, veţi zice, şi pentru că s-a însurat cu o ziaristă are generalul şanse atît de mari? Nu, ci pentru că ziarista respectivă este sora Corinei Creţu, purtătoarea de cuvînt şi consilieră a lui Ion Iliescu, şeful lui Ioan Mircea Paşcu, ministrul Apărării.

Biroul de Investigaţii

codrul bunelor maniere

Bă, da' rău o duce Bădărău!

Despre naşul de cununie al lui Amarie de la PNA, procurorul ieşean Dan Bădărău, v-am tot povestit. Că sub şefia lui s-au ars nişte dosare, că apoi s-au rătăcit altele, că fosta lui secretară, din apartamentul căreia Bădărău ieşea relaxat la şase dimineaţa, a ajuns procuror după ce a făcut dreptul la f.f. Că nevastă-sa e notar şi că fiică-sa e şi mai notar ca mă-sa, mai ales că ordinul ei de numire, parafat de ministrul Justiţiei, e nişel ilegal, pentru că miss Bădărău nu şi-a făcut stagiatura completă. Peste toate astea, procurorul Bădărău deţine insignifianta funcţie de şef secţie urmărire penală de la Parchetul de pe lîngă Curtea de Apel Iaşi. Şi mai deţine, cu totul şi cu totul întîmplător şi fără nici o legătură cu cele deja povestite, o casă. Ne-am gîndit că aţi fi curioşi să o vedeţi. Da, da, e chiar în poza de lîngă acest articol. Ştim că aţi crezut că e cel mai nou hotel din Iaşi. Dar nu, ea doar se află localizată acolo, în zona Bucium. Şi dacă hotel nu este, bănuim că măcar obiectiv de căscat ochii pentru turiştii din zonă tot a ajuns, fără să vrea.

Casa Tăcerii

Să ştii, Teo, că Năstase n-a vorbit întotdeauna aşa urît ca acum. Cînd eram vecin cu el, se juca cuminte singur-singurel, în miliardele goale, prin curte. El toate porcăriile astea le-a învăţat de la nen'su Văcăroiu, care stătea toată ziua cu nasu-n pahar şi înjura ca un birjar chelnerii din tinereţe, care încă-i mai cereau bani pe consumaţie.

Theodor Stolojan şi Traian Băsescu, convinşi de Adrian Năstase că alternanţa la putere începe cu alternanţa la înjurături

Regele Mihai, socrul lui Radu Duda – primul nobil al partidului de guvernămînt care a ajuns prinţ PSD fără ca mai înainte să fie baron local

Dragele mele, politica de întinerire a listelor PSD e profund ştiinţifică, inspirată din materialismul dialectic şi preistoric. Noi ştim că în fiecare brontozaur bătrîn zace un tînăr pterodactil.

Răzvan Theodorescu, unul din intelectualii ceauşişti rămaşi nouă din epoca de dinozaur

Oprişan, croitoraşul cel viteaz: 4 miliarde dintr-o lovitură

Marian Oprişan – omul politic, nu manechinul – a mai dat o gaură în materialul Provinciei Europene Vrancea. Mai exact, în bugetul Consiliului Judeţean, de unde preşedintele a scos dintr-o mişcare scurtă, ce aduce aminte de munca de pe vremuri din preajma unor foarfece de mare precizie, o sumă de 4 miliarde de lei, bani necesari renovării unui sediu PSD din Focşani. Este vorba de cuibul din Republicii 13, iar Oprişan s-a străduit să convingă prostimea că la mijloc, între proiectul său şi destinaţia mălaiului, se găseşte, evident, doar destinul. Şi că între mîna acestui destin care a făcut ca acolo să viеţuiască exact PSD-ul şi braţul lung al maşinii de vot care a aprobat proiectul cu cele 4 miliarde nu este nici o legătură, cît de fragilă. Întîmplarea face ca în jurul respectivului imobil să se petreacă în ultima vreme o oarece agitaţie ce miroase strident a interese de partid. Recent, casa în care se găseşte sediul PSD a fost ejectată, fără ca multă lume să se prindă, de pe lista cu monumente de arhitectură a Direcţiei de Cultură, Culte şi Patrimoniu Cultural Vrancea. Consiliul Judeţean încercase o dată, fără succes, să înhaţe un împrumut de 100 de miliarde pentru modernizarea drumurilor şi a sediului PSD. Iată însă că, pînă la urmă, finanţarea cu renovarea s-a rezolvat, ceva mai simplu decît problemele alea din manualul de la şcoala de tractorişti prin care a trecut barosanul vrîncean. Cu drumurile, problema a rămas în pom, fiind rezolvat doar drumul pe care va merge PSD-ul cînd va veni vremea să-şi cumpere sediul renovat pe bani publici.

Schimbarea la faţă e schimbare (pe) la spate

Anunţata democratizare a alcătuirii listelor pentru Senat şi Cameră s-a dovedit deocamdată doar praf în ochii cui pune botul. Păi, ia spuneţi, cum s-ar putea schimba ceva într-un partid clientelar şi, în majoritatea lui, constituit pe cîrdăşia în corupţie? Să vedem la Iaşi, de pildă. E candidatul Răzvan Theodorescu, lancea roşie a dinozaurilor culturnici comunişti de tip D.R. Popescu, Dinu Săraru, Adrian Păunescu sau Eugen Simion, împreună cu toate găştile pe care sus-pomeniţii le alimentează. E Ion Solcanu, baronetul local preocupat mai mult de barbişon, de propria vilă şi de afacerile lui fii-su, Bogdănel. E Rusu Banu, fosila agriculturii socialiste, un Trahanache incult ajuns de rîsul ţării. E Adrian Ionel, parlamentar de care nimeni n-a auzit, doar presa locală dîndu-i în vileag cîte o afacere mai dubioasă. E Traian Dobre, alt politruc anost şi fără iniţiative, sînt relicvele Valer Dorneanu şi Valentin Soroceanu, în fine, toată clica vestită a PSD-ului de azi, de ieri şi de totdeauna. Mai tinerilor din partid, care tînjeau şi ei la liste, Solcanu le-a spus-o direct: „ciuciu". Încît rămînem la părerea că la Iaşi schimbarea la faţă a PSD-ului se dovedeşte a fi, să ne scuze domnul Năstase, o schimbare pe la spate.

Privatizarea regiilor de apă, apă de ploaie

Controlul făcut la regia de interes judeţean Apa Prod Hunedoara a dezvăluit că managerul fostului director Săndel Ghergan – membru de vază al PSD – a fost defectuos din peste treizeci de motive. Claie peste grămadă, directorul şi-a tras o primă „de performanţă" de 400 de milioane de lei, pe care – normal – nu a putut-o încasa pentru că societatea cu capital majoritar de stat pe care a condus-o pînă de curînd se afla în dificultate de plată. Printr-o mişcare scurtă din încheietură, Ghergan şi-a transformat prima în acţiuni ale regiei, devenind astfel al doilea acţionar (ca valoare a acţiunilor) după Consiliul Judeţean Hunedoara. Curtea de Conturi are acum de rezolvat următoarea problemă: se dă o societate care nu are bani să plătească prima de performanţă directorului; unul dintre criteriile de performanţă după care se stabilesc drepturile managerilor este şi recuperarea datoriilor restante; directorul nu a îndeplinit acest obiectiv. Se cere răspunsul: merita directorul prima? Cum cercetările nu le facem noi, ci instituţiile abilitate, ne mulţumim să apreciem gestul Consiliului Judeţean, care l-a schimbat pe Ghergan înainte ca Apa Prod Hunedoara să ajungă o societate cu capital majoritar privat prin metoda „la furat".

Şoşonarii PSD iau pantofi în fund de la conducere

Fierbere mare printre şoşonarii PSD: se „aranjează" chiar alegerile interne! Din orgoliu şi reflex, din interese, discret, să iasă cine trebuie. Schema este următoarea: numărul de semnături adunate pentru candidatură trebuie să fie direct proporţional cu rangul în partid. Aşadar, un şoşonar (activiştii PSD mici şi fără bani, numiţi aşa chiar în documentele de campanie electorală) nu trebuie să depăşească în număr de semnături un superior. Un preşedinte de organizaţie judeţeană are dreptul la 3-4.000 de voturi interne. Un pesedist mai mic, voturi mai puţine. În acest fel, dinozaurii bătrîni îşi vor perpetua specia prin Parlament, la adăpost de tăierea cozii. Spre exemplu, despre Năstase se crede că are deja 7.000 de semnături adunate. Cum vă imaginaţi, membrii din conducerea PSD nu au dreptul să-şi înregistreze dosarul cu mai multe semnături. Şoşonarii spumegă, se revoltă şi din alt motiv. Ei sunt obligaţi să-i ajute pe candidaţii trimişi de la Centru să strîngă numărul de semnături necesar, maxim 5.000, după sursele noastre. Ceea ce echivalează cu a da o mînă de ajutor chiar contracandidaţilor, care vin să ia locurile eligibile exact din judeţul unde ei au lipit afişe pe rupte. Spre exemplu, Talpeş s-a autopraşuitat la Caraş-Severin. Minodora Ilie, eterna consilieră guvernamentală care a schimbat partidele ca lenjeria, şi Cristian Dumitrescu, deputat PSD de Suceava, au dat buzna în fieful baronului buzoian Ion Vasile. Ovidiu Muşetescu a intrat pe moşia baronului PSD de Teleorman Teodor Niţulescu. La Prahova se vehiculează numele fiicei unui mare şef din poliţia locală, dar întîmpină opoziţie din partea micilor pesedişti. Un partid cu mentalitate de dinozaur nici nu putea sfârşi altfel decât prin a-şi mânca singur răpitorii mai mici.

Biroul de Investigaţii

XXL dosarele chi

G. Drogeanu a citit înaintea voastră textele de mai jos şi e în măsură să vă spună despre ce este vorba:

– un sediu PSD din Focşani se zugrăveşte pe banii statului;
– tinerii din PSD vor albi aşteptînd să le vină rîndul la liste;
– Regia de Apă Arad, dusă la apă de lemn de un pesedist;
– alegeri interne în PSD: muncesţe cine poate, cîştigă cine trebuie.

Pe scurt: urmăriţi-ne, fără PSD aţi fi mai trişti!

Am un plan cu care vreau să-i prind pe profesorii homosexuali din şcoli: îi lăsăm singuri în clasă cu cîte o elevă bună-n draci şi, dacă-n trei ore n-o regulează absolut deloc, e clar că-i poponar şi-l dăm afară.

Ministrul Athanasiu, decis să-i pedepsească pe pedagogii bulangii obligîndu-i să scrie la tablă cu faţa spre clasă

Da, e adevărat că vom înfiinţa o divizie de parapsihologi la SRI. Domnule, aveam nevoie! Păi, din cauza echipamentului învechit, unele cadre din SRI o luaseră razna. Mergeau vara în pardesie cu gulerul ridicat pe plajă la Mamaia, purtau ochelari de soare şi noaptea, iar unii cărora nu le mai creştea barba falsă au început să creadă că au dereglări hormonale şi începuseră să-şi bată nevestele.

Radu Timofte, şeful unui serviciu foarte secret care este nevoit să-i asculte pe ziarişti ca să afle de marile scandaluri chiar şi înaintea presei

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Moldoveni, vedi, vicii

De cînd sînt vedete internaționale, moldovenii de la O-Zone percep un onorariu de 20.000 de euro. Pfui! Știu cîteva moldovence din România, vedete naționale, care, pentru banii ăștia, nici măcar nu s-ar da jos din pat, darămite să se urce-n altul!

Avans la lepră

VIP ne anunță că Monica Bîrlădeanu a refuzat un american bogat, care i-a făcut avansuri. Mă gîndesc că, totuși, i-o fi plăcut de american la avans, dar a dezamăgit-o crunt la lichidare.

Bă, le are cu manechinele!

Nicu Gheară a fost numit reprezentant Fashion TV în Baleare. În noua calitate, el are planuri mari: să deschidă un en-gros de manechine la Ibiza, o facultate de modeling cu piscină la Palma de Mallorca și un teleshopping non-stop la Fashion TV, unde să facă reduceri la promoția de primăvară-vară.

Normal, oral și jurnal

Rona Hartner a precizat că nu mai face sex. Cam nasol. Să vedem noi ce femeie de serviciu o să scrie în jurnal despre aluniţele lui Emil Constantinescu, atunci cînd o să fie el ales președinte de scară, iar babele din opoziție or să facă scandal sexual în ședințele cu locatarii.

Formă fără fund

După ce că nici o femeie nu mai vrea să iasă cu el la înaintare, Alexandra ex-Mutu a declarat că nu se împacă sub nici o formă cu Adi. Cred că e scîrbită, l-o fi prins singur în bibliotecă, aprofundînd *Idiotul* și amorul platonic, cu o revistă plină de intelectuale goale și o mînă plină de inele Bvlgari.

Cocktails from the gyps

Într-un bar din Constanța se servesc cocktail-urile „Minodora“ și „Cătălin Arabu“. Propun să se bage și cafeaua neagră, fără zahăr, „Sorin Salam“, precum și păhărelul de pălincă cu suc de morcovi „Adrian Copilu' Minune“.

Rona Partner

muzeul figuranților de ceară

Falsa Boutique

Spre deosebire de Daniela Györfi, care se mulțumește să fie stăpîna unui coafor de cartier care își scoate profitul din tentația riveranelor pentru coafurile permanent, Anda Adam a trecut la rafinamente ale business-ului de înfrumusețare. Și după ce a încercat să implementeze în conștiința unor cliente cu domiciliu central coafurile alambicate și bronzul căpătat fără să te încingi, a decis că, totuși, domeniul în care are cele mai mari șanse de afirmare este acela al unghiilor false. A demonstrat tuturor că știe toate dedesubturile notelor urnite de pe portative, s-a manifestat în cercuri intime ca o mare maestră a orgasmelor fictive și ne-a convins că, uneori, privirea ei poate să mimeze înțelegerea. Iar acum, Anda Adam și-a găsit, onestă, un domeniu legal și folositor al falsității. Cine n-are unghii să-și cumpere. Are Anda.

Matelotul olimpic

Bărbații sînt porci, România e de căcat, iar șoubizul băștinaș e o mocirlă în care Elena Cârstea s-a săturat să viețuiască. Nimic nou sub rujul cîntăreței. Dar pentru că ea însăși s-a săturat de amenințarea îndelung repetată că renunță definitiv la cîntat, a găsit o altă soluție care s-o teleporteze departe de cocina eternei și fascinantei sale nemulțumiri. Elena e hotărîtă să plece să cînte pe vapor, cu un contract care s-o țină, dă, Doamne, departe de grijile sale și ale noastre, măcar vreo jumătate de an. Ciulim deja urechea să auzim căzăturile mateloților sinucișI sub teroarea ocărilor: pleosc, pleosc, pleosc...

Țineți minte trei cuvinte

Jojo, prezentatoarea programului de noapte de la hotelul Majestic din Mamaia, manevrează cu grație circa douăzeci și șapte de cuvinte, piese de rezistență ale vocabularului său principal. Dintre acestea se remarcă cele care slujesc nevoi esențiale cum ar fi „foame“, „hai“, „nani“, „iubitule“, „vreau“ sau recent achiziționatul, dar foarte folositorul „îmi place, îmi place“. Dintre cele pe care le rostește contra cost în microfonul barului s-au remarcat însă, în mod cu totul special, acelea pe care le repetă din două în două secunde: „Doamnelor și domnilor, intră acum în scenă, doamnelor și domnilor, așa cum ați așteptat, doamnelor și domnilor, Adrian Minune. Doamnelor și domnilor, să-l aplaudăm! Hai!“, sună spiciul ei siliconat și blond și parfumat de-ți mută nasul.

Aur la J.O. de primăvară-vară din Islanda!

După medaliile de aur cucerite de bravii noștri sportivi la Atena, după cele trei puncte smulse cu eroism de băieții lui Puiu, în fine, după victoria lui Șerban Pretor împotriva sepepiștilor Chirică și Mihalcea (trimiși în judecată de Parchetul de pe lîngă Curtea de Apel Constanța), noi realizări românești ne umflă pipota de mîndrie. La sfîrșitul săptămînii trecute, Cătălin Botezatu – laureat la Sun City, în Africa de Sud, Windock, în Namibia, la Chișinău, Kusadasi sau chiar la „Superlativele *VIP*“ – a cîștigat premiul pentru cea mai bună colecție la prestigiosul festival de modă „Iceland Fashion Week“, din capitala modei polare, Islanda.

Salutăm această izbîndă românească, pe care o considerăm, pe bună dreptate, fără precedent. Mai cu seamă cu cît colecția de aur a lui Botezatu se numește „Chicago“ – un mare oraș american în care neam de neamul lui n-a ajuns să prezinte vreo colecție, ceva, deoarece americanii ăia grași și aroganți nici nu merită să ne aprecieze valorile. Pe viitor, așteptăm de la Bote al nostru alte victorii de răsunet la Kundiawa, Papua-Noua Guinee, Bagamoyo, în Tanzania, sau, pentru colecția de chiloți primăvară-vară 2005, la Ittoqqortoormit, în Groenlanda.

Veninul și cînepa

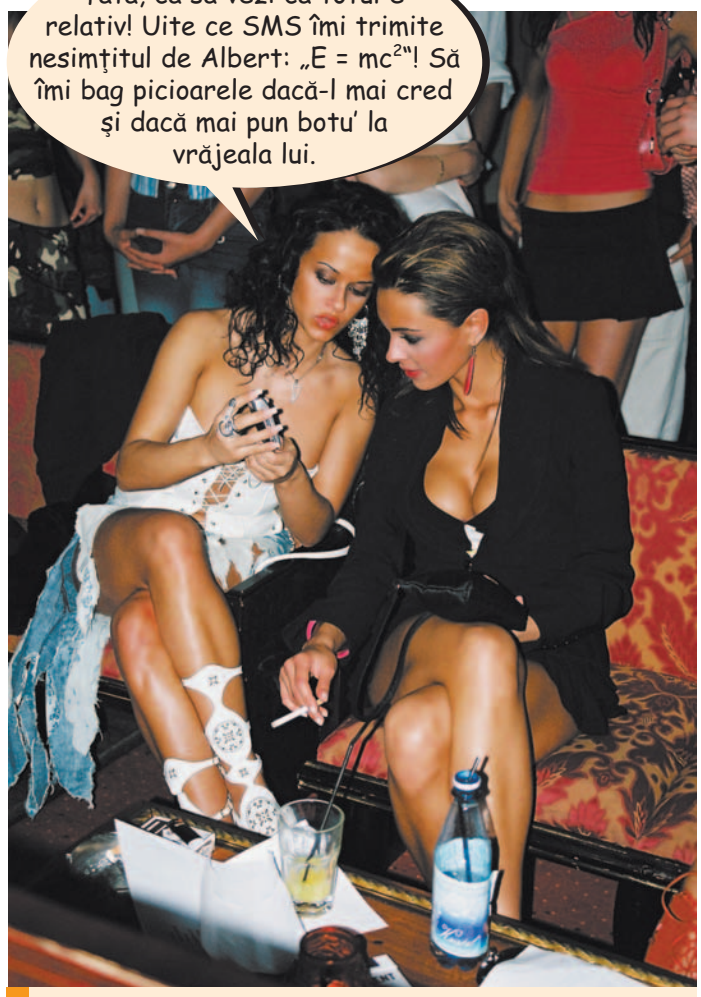
I-auzi, fată, ca să vezi că totul e relativ! Uite ce SMS îmi trimite nesimțitul de Albert: „E = mc²“! Să îmi bag picioarele dacă-l mai cred și dacă mai pun botu' la vrăjeala lui.

Anda Adam, prinsă împreună cu altă intelectuală fină în problema cuadraturii cecurilor

Pentru femeile din conducerea TVR, minimum contează!

Ca să n-o prindă alegerile fără personal calificat, SRTV a scos la concurs niște posturi. Director departament TVR 1, director departament TVR 2, director departament Evenimente speciale etc. Interesantă este nu atît intenția (care contează, dar se știe că la TVR mult mai mult contează pilele), ci condițiile de înscriere la concurs. Spicuim: experiență în activitatea de televiziune de minimum 5 ani, experiență managerială de minimum 3 ani într-o organizație cu minimum 500 de angajați / experiență în Televiziunea Română de minimum 3 ani. Or, dacă nu e mare brînză să fi lucrat într-o televiziune 5 ani (uitați-vă la Busu cum se-mbuibă la *Bucătăria lui Radu,* sigur o să-l prindă pensia cu sosul șiroind în barbă), la „experiența managerială“ se cam împute treaba. Păi, cine posedă minimum 500 de angajați în afară de TVR (care are 3.000), PRO TV, pentru care lucrează maximum 400 (plus femeile de serviciu și figuranții la Buftea) și Antena 1, care numără vreo 300 de suflete plus-minus asistentele lui Dan Negru? Mi se părea mult mai simplu – ca să dau un exemplu special – să se bage la condițiile de înscriere pentru postul de director Evenimente speciale încă una, absolut insurmontabilă: minimum 30 de ani de experiență în pielea și trupul Irinei Radu de la TVR. Ca să nu existe discuții la concurs și să se pomenească oamenii cu vreun candidat surpriză de la BBC, CNN sau TVR Internațional.

Minim One

muzeul figuranților de colecție!

VECHI!

Mărgelatu, pe Buză de Iepure

Măi ciocoflenderilor, măi trotinetelor. Ia uitați-vă voi aici pe cine avem cu pistoalele scoase, gata să repeadă cîte-un glonț către voi. Pe Florin Piersic și pe Szobi Cseh, adică pe Mărgelatu și pe Buză de Iepure, cei mai mari cow-boy din România. Pistoale mari, ceva ce n-a văzut Parisul. Bărbați puternici, dîrji, care priveau viitorul între ochi. Își puneau țuică-n pistol și scuipau semințe printre dinții arși de tutun. Hai, v-am pupat pe gură, că-mi sînteți simpatici.

Haiducii lui Șaptecai de-acasă

Localul bălan

La umbra unui dud bătrîn. Mănînci nimic, era salcîm!

Undeva pe străduțele de lîngă Rosetti se găsește localul ***La dud*** și nimic altceva. Cel puțin așa se prezenta realitatea miercurea trecută, pe la orele prînzului, cînd, plictisindu-mă la redacție pe banii acționarilor, m-am gîndit să dau o fugă pînă acolo și să mănînc (ce nefericire, pe banii mei). În afară de localul aflat la umbra unui dud, cum spuneam, nu se găsea mai nimic prin împrejurimi. Nici urmă de mîncare. Așa cum mi-a mărturisit o chelneriță, care s-a apropiat de mine atît de sfioasă, încît ziceai că vine să-mi aducă restul, nu să-mi ia comanda, bucătarul întîrziase la serviciu fără să anunțe. Din cîte-am înțeles, cu simțul meu de ziarist, și din cîte-am putut eu pricepe, cu judecata mea serios alterată de foame, bucătarul ori își dăduse demisia, ori intrase în grevă, ori dispăruse fără urmă. Odată cu bucătar, absenta de la serviciu și mare parte din meniu. Așa că nu se putea comanda decît „meniul zilei“, constînd în supă de găluște, fasole verde și plăcintă cu brînză, și apă plată sau cafea. Deși s-ar putea înțelege de aici că bucătarul era cel care gătea și restul băuturilor, aș vrea să cred că, totuși, absența acestora nu e din vina lui. Aș vrea să cred că bucătarul nu a plecat acasă în ajun cu toată băutura din spate, lucru care, dacă mă gîndesc bine, ar putea explica o eventuală revelație avută de acesta peste noapte și, implicit, demisia. În fine, mai mult de jena ospătarilor, care se făceau că lucrează cărînd cîte-o farfurie goală prin întreprindere, am comandat meniul zilei: ciorba de găluște cred că era la a 5-a sau a 6-a reîncălzire (lucru care deschide o nouă ipoteză asupra absenței bucătarului: dacă acesta dispăruse, de fapt, de o săptămînă?), fasolea verde părea, după ațe, de anul trecut (ceea ce deschide o altă ipoteză, la care prefer să nu mă gîndesc), iar plăcinta cu brînză arăta ca și cum fusese preparată la data celei de-a doua mari diviziuni sociale a muncii. Am încercat să dau mîncarea unei pisici care se învîrtea pe lîngă mine, probabil „pisica de încercare“ a localului. Bietul animal abia s-a atins de mîncare; cred că servise și c-o zi înainte același meniu, dacă nu cumva chiar aceleași bucate. E de presupus că se băga prin mîncarea clienților doar în speranța că, pînă la urmă, va da prin meniurile reîncălzite și peste vreun șobolan mai delicios.

Nu aș vrea să închei înainte de a spune ceva și despre muzica de la această terasă. Am să remarc piesa de mare colecție „Io sono inamorato di Marina“, pe care am auzit-o ultima dată în '93, cînd eram în clasa a 11-a și-mi căutam aparat foto la Gepa Electrocenter, unde se punea frecvent cîntecul ăsta (cred că era Pădure îndrăgostit sau, mult mai credibil, proaspăt părăsit, ca de obicei). Între timp m-am luat cu Björk, Fatboy Slim și Sigur Rós și uitasem că există acest cîntec. E clar, trebuie să ies mai des pe la terasele din centru dacă vreau să fiu la curent cu ce se mai ascultă la revelioane. Dacă știți vreo terasă în centru la care pot să ascult „Se bastase una canzone“, vă rog să nu ezitați și să-mi dați de veste, mulțumesc.

Bursucul gastric

P.S. Aflu, nu fără o oarecare strîngere de inimă, că a dispărut fără urmă și bucătarul de la *Gore,* localul unde mănîncă cei de la PRO TV. Ca ziarist, cred că pe-ăștia, pe bucătarii dispăruți, i-au răpit extratereștrii. Ca om însă, nu mai știu ce să cred. Oare extratereștrii ăștia nu se tem că bucătarii răpiți de ei or să le scuipe în berzelius?

Poetul Dâncu e profet în țara lui. În țara lui Năstase

Marii poeți sînt vizionari. Asta se știe. Nu se prea știe că și Vasile Dâncu, actualul șef al informațiilor pesediste, este și poet și, în consecință, și vizionar. Redăm o poezie a sa publicată într-un cotidian local, dar, desigur, o profeție destul de străvezie a unui eveniment național. Nu putem să nu vedem în versul „încet dar sigur înaintează asfaltul“ o referire foarte precisă la viitorul autostrăzii Brașov-Borș pe care poetul o anunță clar. Iar „fila îngălbenită“ poate fi, la o adică, o metaforă a contestațiilor pe care le-au făcut opoziția și Europa la acordarea fără licitații a construirii autostrăzii.

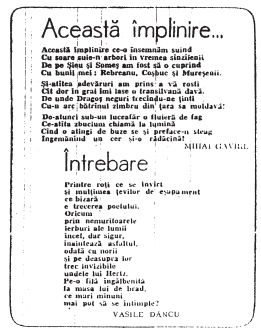

Această împlinire...

Această împlinire ce-o însemnăm suind
Cu sosire noiem arbori în vremea sînziene
De pe Șieu și Someș am fost să o cuprind
Cu bunii mei: Rebreanu, Coșbuc și Mureșenii.

Și-atîtea adevăruri am prins a vă rosti
Cît dor în grai îmi lase o transilvană dază.
De unde Drapeș negurii freiedu-ne țiuli
Cu-n arc bătrînul zimbru din țara sa moldavă!

De-atunci sub-un lucefăr o fluieră de fag
Ce-alîta sbucium chiamă la lumină
Cînd o atingi de buze se și preface-n steag
Ingenuniind un cer și-o rădăcină!

MIHAI GAVRIL

Întrebare

Printre roți ce se învîrt
și mulțimea țevilor de eșapament
ce bizară
e trecerea poetului.
Oricum prin nemuritoarele
ierburi ale lumii
încet, dar sigur,
înaintează asfaltul,
odată cu norii
și pe deasupra lor
trec invizibile
undele lui Hertz.
Pe-o filă îngălbenită
la masa lui de brad,
ce mari minuni
mai pot să se întîmple?

VASILE DÂNCU

Dar, vorba poetului, „ce mari minuni mai pot să se întîmple?“

Rimă și pedeapsă

Întrebare
Printre roți ce se învîrt
și mulțimea țevilor de eșapament
ce bizară
e trecerea poetului
Oricum prin nemuritoarele
ierburi ale lumii
încet dar sigur
înaintează asfaltul,
odată cu norii
și pe deasupra lor
trec invizibile
undele lui Hertz
Pe-o filă îngălbenită
la masa lui de brad
ce mari minuni
mai pot să se întîmple?

*(Vasile Dâncu, **Ecoul literar și artistic**, 15 iulie 1986, Bistrița-Năsăud)*

Mădălin Voicu consultîndu-l pe poetul Vasile Dâncu despre cum se pronunță corect: „sonet“ sau „sondaj“

e lung pămîntul, ba-i destrăbălat!

Dacă e „Anonimul“, semnăm!

În timp ce în spatele lor Charlie Chaplin se dovedea etern genial pe niște ecrane care glisau deasupra apelor; Nae Caranfil a reinterpretat hitul din filmul *Veronica* într-o variantă revăzută și adăugită cu inserții regizorale licențioase; invitații au fost duși la cină pe malul luminat de făclii al mării, în niște trăsuri care își

Alo,
Gabriel?... Da, eu... Sînt în
Deltă, la Festivalul de Film „Anonimul“.
E nemaipomenit, îți spun. Dimineața vizionez
un borș de cegă documentar, la prînz dezbat o
plachie de *Cyprinus carpio* de-ăla sălbatic, româ-
nesc, iar seara recenzez ceva mai ușor, un caviar
de lungmetraj, după scenariul lipoveanului care
l-a produs. Cum sînt filmele? Dragă, nu
știu să-ți spun, că nu rulează nimic
în sala de mese.

Andrei Pleșu și Victor Rebengiuc, doi gurmanzi ai filmului de calitate, prinși în plasa irezistibilă a Deltei

Între 17 și 22 august, Bucureștiul dădea în fiert și-și cocea răbdările la microundele unei nemiloase soarte meteorologice. În schimb, pe malul Dunării, baștanii culturii autohtone se plimbau cu trăsurica și ronțăiau caviar la umbra ecranelor pe care curgeau filmele mai năvalnic decît fluviul de peste gard.

Festivalul internațional de film independent „Anonimul“ a fost o petrecere enormă la care și-au tocit pingelele în valsuri intelectuale Andrei Pleșu, Horia-Roman Patapievici, Marcel Iureș, Mircea Dinescu și alți cîțiva domni spurcați la taifas de mare adîncime. Vorbirea îndelungă nu i-a împiedicat să consume bucate pescărești metafizice și să deguste licori peste măsură de spirituale. Iar pe fundalul taclalelor lor s-au comis noapte de noapte următoarele fapte care m-au scandalizat: un cor de localnice au cîntat cîntece pescărești în limba ucraineană, în

rostogoleau roțile prin buza valurilor; actrițele Ioana Crăciunescu, Mara Nicolescu, Ioana Dinescu, Cristina Ivanciuc alergau superbe dintr-o sală de proiecție în alta, hămesite de filmele cele noi.

Evlavia recta est semper bona

În rest, m-am holbat ca prostul după Rona Hartner și hainele ei năucitor de pestrițe, poftind să înțeleg ceva din substratul ultimelor ei declarații legate de zvîcuri mistice necontrolate și avînturi creștinești irezistibile. „Iertați-mă“, le-a spus ea celor care o așteptaseră mai bine de o oră pentru vizionări. „Am chefuit pînă-n zori“ și a rîs gros, cu voce de pescar, anihilînd orice împotrivire. „Da' p-asta o știți?“, s-a înfipt ea în epicentrul grupului de violoniști care scîrțîiau splendid niște clasicoșenii. Și a început să interpreteze cu ilustru acompaniament o țigănească nespus de artistică. „Unde găsesc sala de sport?“, a întrebat cu hotărîre și a ieșit de-acolo asudată după mai bine de o oră de chinuri înfierate. „Vă mulțumesc și vă iubesc“, a ciripit aspru de sub pălăria roz de cowboy pe care și-o înfipsese pe creștet în ziua plecării. Și-atunci am priceput în ce fel s-a apropiat de cele sfinte. În urma ei, zeci de scuipați evlavioși pleoscăie în sînul celor uimiți, și cruci mari se crăcănează grabnic pe burțile celor amețiți de întîlnirea unui asemenea personaj pitoresc. Amin.

Cei șapte saramurai

Oh, mon parodieu!

Francezii au scos poula la O-Zone

Printre single-urile verii în Franța se numără și o parodie a grupului **6-9**, editată cu sprijinul postului de radio **NRJ**, cu titlul ***Le Poulailler***. Ei bine, această „parodie eveniment“, cum este numită, are ca punct de plecare hitul „Dragostea din tei“ al grupului O-Zone. „Le Poulailler“ ar fi, în traducere liberă, „Cotețul de găini“. Iată un fragment din refren, fredonat cu candoare de frații noștri din țara soră: „J'vais m'les faire dans le poulailler / poula poulailler… poula poula poulailler“. Pentru cei care nu știu franceză, atragem finuț atenția că *ou* se citește *u*. Așa că vă dați seama cam cum se cîntă noul refren din tei: cu un zîmbet pervers pe față. Vive la France, ce poula mea!

O-Zona Zoster

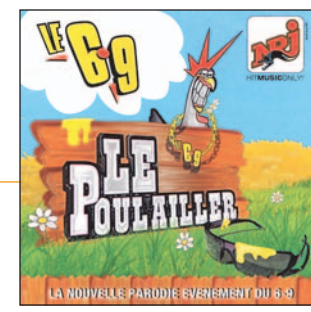

VIP-u' de la cablu

bîrfe din televiziune

● **După eșecul de casă al frățiorilor, Prima TV strînge rîndurile în familie. Se aude că Burci își cheamă la ordine toți angajații (împrăștiați prin trei-patru sedii în oraș) sub același acoperiș primitor. Destinația: Casa *Big Brother* și studiourile imediat aferente, care, după amenajările la care se lucrează acum, i-ar putea găzdui pe toți, într-o devălmășie mult mai creativă. Caz în care normal ar fi să se pună la bătaie 75.000 de parai pentru emisiunea care rămîne pînă la sfîrșit în Casa PSD-ului. Cum care sfîrșit? Al lui Năstase, Mitrea & Co., la alegeri, cînd or să vină frățiorii lui Stolo la putere.**

● **Prin cercurile amatorilor de modeling și ecstasing se zvonește că nu întîmplător a fost numit Gheară ambasador extraordinar și plenipotențiar al Fashion TV în insulele Baleare, cu cartierul general la Ibiza. Nu vă gîndiți neapărat la ce ne-am gîndit și noi: anume că Michel Adam, patronul Fashion TV, s-a simțit atît de bine în România, de trei-patru ori pe zi, încît simte nevoia să facă un gest omenos față de prea-generoasa lui gazdă. De fapt, la mijloc ar fi un milion-două de dolari pe care Gheară i-ar fi investit în televiziunea cu pricina, care prezintă avantajul de a fi un brand onorabil în toată Europa în care vrea să aibă treabă domnul Nicu. Pentru moment, se mai zvonește că machedonul s-a băgat pînă la plăsele și în clubul „Pacha“ (unul dintre cele mai bengoase din Ibiza), singura nelămurire fiind dacă s-a băgat cu cărămizile de bani sau cu ceva muniție blondă.**

● **Se pare că Rocsana Marcu, fata care i s-a părut prea acră și prea grasă vulpoiului de Mutu, își ia sînii la spinare și părăsește televiziunea care a consacrat-o în conștiințele perverse ale fanilor rubricii „Horoscop“. Planturoasa blondă nu se regăsește în grila de toamnă, lucru care mă întristează enorm, cînd mă gîndesc la decolteul ei și la zodia mea nefericită. O rază de speranță întrevăd, totuși, la capătul tunelului catodic: Național TV se interesează intens de Rocsana (pentru o emisiune despre băgat motoare și cilindri „în V“), mai ales de cînd e pe cale să-și piardă una dintre atracțiile bucălate ale postului, Horia Brenciu. Singura problemă e că, la Național TV, pe Rocsana n-are cum s-o mai vadă internaționalul Mutu. Cel mult Boștină, Caramarin, Curcă sau Gigel Coman.**

● **Și încă una subțire, de vară. Aud că, după Alexandru Papadopol, Corina Dănilă și Oana Zăvoranu (actorii principali în prima telenovelă românească, pe care-o va produce Acasă TV), în distribuție o să-și facă puțin loc și Pepe, iubitul personajului negativ pe nume Oana, el însuși proaspătă achiziție a postului de Acasă. Sînt deci foarte curios ce-o să facă Pepe în telenovela asta românească, în afară de a cînta în spaniolă pe generic. Gîndesc că, avînd ceva cărniță pe el, i s-ar potrivi mănușă un rol de tăietor de trestie pe plantația lui Don Papadopol. Sau, dacă ia și lecții de dicție și e bine machiat, un rol de compoziție – șoferul negru al Donei Zăvoranu – ca să aibă și el ce să depaneze un pic pe spate în pauzele dintre cadre.**

Pepe și Fufa

Aş vrea să pipăi şi să urlu: „Taste!“

Dacă vă mai amintiţi, pe 5 mai 2004, colegul Alex Vărzaru revoluţiona modul de afişare a folderelor pe un monitor normal (dînd tot ecranul cu picioarele în sus şi aproape vărsînd pe birou aproape tot *.jpeg*-ul din Recycle Bin) prin simpla şi, îmi închipui, total eronata apăsare a unei combinaţii de taste. Ei bine, săptămîna asta am pornit şi eu pe urmele lui Alex şi am încercat să văd ce este cu tasta aia mică care locuieşte de regulă între „Ctrl“ şi „Alt“. O ştiţi, cea care îi bate în ţeavă vecinului „Shift“ care stă deasupra şi vine tot timpul acasă numai cu litere mari. Să ştiţi că poate să facă o grămadă de lucruri dacă o băgaţi în seamă.

Uite, de exemplu, apăsată din greşeală de una singură, ea poate aduce pe ecran *Start menu*. Apăsată din greşeală împreună cu tasta „D“, ea minimizează sau, din contră, readuce pe ecran toate ferestrele deschise. Împreună cu tasta „E“, afişează *Windows Explorer*. Cu „Ctrl“ şi „F“, aduce opţiunea de *Search for files*. Cu „Break“, afişează *System Properties*. Iar ce mi s-a părut cel mai interesant, în combinaţie cu tasta „U“, porneşte ceea ce se numeşte *Utility Manager*.

Aceasta din urmă este o aplicaţie care îi cuprinde pe numiţii *Magnifier*, *Narrator* şi *On-Screen Keyboard*, care teoretic ar trebui să vină în ajutorul persoanelor cu probleme de vedere. Şi, evident, nu să facă obiectul unei serii întregi de şotii pe care le facem noi prin redacţie. Magnifier-ul se comportă ca o lupă imensă, On-Screen Keyboard pune tastatura cît e ea de mare pe ecran, iar Narrator-ul face o chestie foarte haioasă: imaginează-ţi că o voce metalică (şi reglabilă ca viteză) ţi-ar traduce în timp real toate mişcările pe care le faci tu cu mouse-ul, unde anume te afli poziţionat, ce folder ai accesat, ce fereastră ai minimizat sau, cel mai mişto, literele pe care le scrii într-un Word document. E de-ajuns să apeşi „Windows + U“, să dai boxele la maximum şi să aştepţi să se întoarcă la computer colegul Alin Ionescu de la cafea şi ţigară.

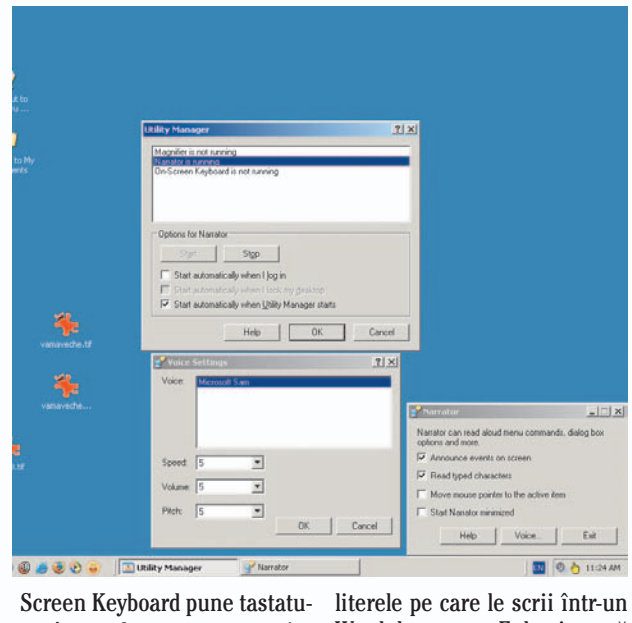

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **Pentru că se apropie campania electorală şi nu vreau să fiu acuzat de partizanat, iată astăzi o adresă special pentru membrii PSD, că şi ei au calculatoare, şi ei au Internet, şi ei citesc *Academia Caţavencu*. E un site cu mobilă stil şi m-am gîndit că, la cîte case au, nici nu mai ştiu bieţii oameni ce să îşi cumpere ca să fie originali. Deci, special pentru baronii, conţii şi lorzii PSD, www.casketfurniture.com, mobilă ca pentru vampirii care au supt sîngele la popor.**

■ **Unii oameni îşi pun femei goale pe desktop. Unii oameni îşi pun poze cu familia pe desktop. Am mai văzut maşini, motociclete, camioane, pantofi, bărbaţi, căini, pistoale, tatuaje, peisaje, pinguini, pisici, apusuri de soare, răsărituri de soare, planete, prăjituri şi desene din cele mai diverse. Dar, iată, lipsea ceva: desktop-ul religios. Şi cineva s-a gîndit şi a inventat PocketChapel, soft-ul care lasă utilizatorii să îşi construiască altare pe desktop. Downloadabil la www.pocketchapel.com.**

■ **V-aţi săturat de videoclipurile româneşti? Nu mai aveţi chef de băieţaşi în maşini împrumutate agăţînd fete semidezbrăcate? Căutaţi calitatea? Vreţi să vedeţi şi altceva? Ei bine, se poate, dacă vă ţine, scuzaţi expresia, ţeava. La www.submarinechannel.com/channel/content/pause/musicvideos/mainMusicVideos.html găsiţi una bucată super-colecţie de super-videoclipuri de pe meleaguri străine (scuze pt. link-ul lung).**

■ **Ce le înnebuneşte pe femei e o întrebare cu răspunsul în cu totul alte reviste. În schimb, la întrebarea ce-i înnebuneşte pe bărbaţi, mai ales pe Internet, am eu cîteva ipoteze. De exemplu, unii bărbaţi sunt complet fascinaţi de fotografii cu femei şi prăjitoare de pîine (dovada? http://homepage.ntlworld.com/jonward/toaster), alţii o iau razna cînd văd femei care poartă căşti audio (http://listen.to/headph0nes), spre deosebire de alţi bărbaţi care nu pot rezista femeilor în costum de cosmonaut (http://members.aol.com/munday6877/femalespacesuit.htm).**

Net plus ultra

Hoţul neprins e jucător *cheat*-it

Thief 3 (distribuit în România de Best Distribution) este, dacă-mi permiteţi exprimarea, fratele mai mare şi mai ocult al lui Splinter Cell 2, recenzat în urmă cu vreo două luni tot aici. Sam Fisher din Splinter Cell era super-agentul NSA, secţia Third Echelon, care, înarmat pînă-n gît şi computerizat pînă-n măsele, îndeplinea misiuni pentru guvernul SUA prin ţările lumii a doua spre a treia. În schimb, Garrett din Thief este hoţul de rînd, secţia Free Lancer-i, care n-are cum să profite de noile cuceriri ale ştiinţei pentru simplul motiv că acţiunea jocului se-ntîmplă pe la 1500, toamna. Dotările lui Sam Fisher (shoker-ul electric, puşca cu lunetă, pistolul cu amortizor, grenadele lacrimogene cu cameră video încorporată, senzorul de expunere la lumină, vederea termică sau cu infraroşii etc.) sînt înlocuite la hoţul de Garrett doar cu setul de pelerină plus glugă medievală de tip „low profile“, mîinile goale, un arc şi felurite săgeţi (cu apă – pentru stins torţe, cu zdrăngănici – pentru distras atenţia etc.), niscai praf chimic – echivalentul Flash Grenade-ului – şi parcă ceva mai puţină pornire spre rezolvarea conflictelor cu ajutorul armei. Spre deosebire de scenariile lui Tom Clancy (Splinter Cell), obiectivele din seria Thief sînt mult mai la-ndemînă. Nu-ţi cere nimeni să salvezi valorile democraţiei dintr-o ţară atacată de ucraineni şi nici să anihilezi reţeaua de terorişti care periclitează soarta Universului. Nu, tăticu'! În Thief trebuie să dai spargeri cît mai meseriaşe şi să-ţi umpli tolba cu cît mai mulţi biştari. În acest scop, le intri în case pe geam, le stingi făcliile rînd pe rînd, te furişezi prin beznă, scotoceşti cuferele după orice poate fi vîndut scump, spargi încuietorile la seifuri, le asculţi din penumbră cele mai intime conversaţii, iar în cazul în care situaţia o cere, apelezi la tradiţionala lovitură de ciomag în ţeastă, pe la spate, cum le place la gărzile toate.

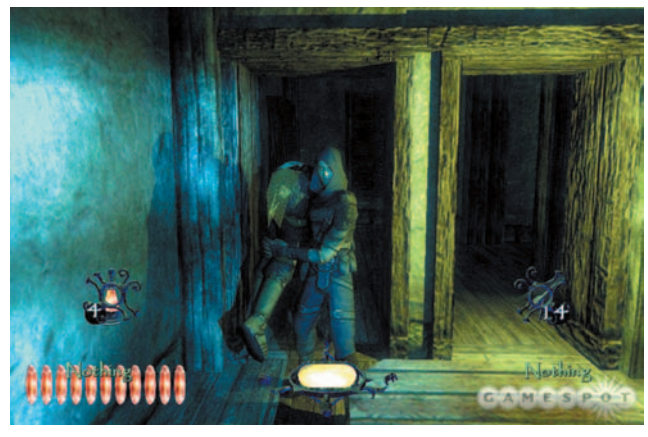

Din punctul de vedere al graficii, Thief 3 vi se va părea ca o călătorie printr-un muzeu, însoţit fiind de vocea distinsă a lui Stephen Russell. Sunetul este şi el de nota 10, povestea – premiantă cu coroniţă, iar manevrabilitatea personajului trece clasa cu felicitări. Singura problemă ar fi resetarea nivelului de dificultate la fiecare nouă încărcare a unei salvări. Adică dacă ai salvat ceva de dimineaţă pe nivelul „hard“, cînd încarci mai tîrziu o să găseşti AI-ul cretin de-a binelea, revenit pe „novice“. Din fericire, bug-ul este rezolvat de un script downloadabil de pe Internet, numele lui Eidos fie lăudat şi odihneasca-se-n *patch!*

Game Ovar

comunicare pe care

Probleme, (dema)Gogule?

E probleme, Gogule, l-a interzis CNA pe preacurentatul Dorel. Adică a solicitat posturilor TV să înceteze difuzarea branșării ilegale la rețeaua națională de electricitate a unui săpător cu târnăcopul. De ce? Pentru că încalcă două prevederi legale. Unu, că ar stimula comportamente dăunătoare sănătății sau siguranței populației. Și doi, că ar fi un exemplu de publicitate la băuturi alcoolice prin care se promovează comportamente sau atitudini violente, agresive sau antisociale. Ce mai stimulează „Unirea“ la un public-țintă pentru care aceste comportamente sunt un mod de viață determinat genetic și economic? Bananele sau nucile de cocos stimulează maimuțele să și le arunce în cap? E plină țara de muncitori morți de beți de bucuria de a se fi născut ca să crape de mizerie în România. Această realitate nu dăunează grav sănătății și siguranței populației? Sau descrierea acestui comportament național poate să stimuleze apogeul unei stări de fapt? Poate că e mai bine ca populația să nu bea coneac. Ci să-și tragă în cap cu mitilic, motorole, cu țuică de pufoaică sau de electrod. În felul ăsta se curăță repede și nu mai apucă să dăuneze. Reiese că dacă ar dispărea Dorel și prietenii lui de la televizor, toți muncitorii s-ar apuca serios de treabă în echipă, ar bea cel mult o cola sau un iaurt cu *Bifidus essensis* pe zi, ar participa cu entuziasm și decență la promoțiile de bere, nu s-ar mai curenta pe fondul nerespectării NTSM și nu ar mai râde decât la glume cu iepurași roz. Ipocrizia dăunează sănătății și siguranței populației mai tare decât un târnăcop sub tensiune. O să ajungem să ne frecăm nu mâinile, ci tălpile de bucurie, ca bietul Dorel, că ne uităm la televizor și ne cretinizăm. Bucuria este că nimeni nu ne interzice să devenim cretini. Și ne apreciază mai ales când stăm dracului liniștiți, fără să săpăm, fără să ne curentăm, fără să promovăm atitudini violente, agresive sau antisociale. Și asta pentru că noi nu putem fi violenți fără a fi, măcar așa, un pic, agresivi și antisociali. Dar pentru că nu suntem violenți când alții sunt agresiv de imbecili, putem părea un pic antisociali. Noroc că nu a prins Iisus minunea televiziunii, că sigur ar fi fost amendat și interzis de CNA(ntichrist) pentru faza dăunătoare din templu. Și mare noroc pe noi, în general, că încă nu au solicitat să fie interziși ca agresivi, violenți, fără manere și antisociali toți cei care pot vorbi inteligent și spumos despre o lume redusă mintal programatic. Băi domnilor, aveți curaj să interziceți România?

Răzvan EXARHU

flagrant deliciu

Pe drumurile naționale, furați cu viteză regulamentară

Săptămîna trecută v-am arătat cum se iau premii la festivalul de publicitate de la Cannes, cu lucrări copiate. Și pentru că publicitatea românească n-a ajuns încă la un asemenea nivel încît să putem fura și noi la Cannes, ne descurcăm cum putem la Ad' Or, singurul festival românesc de publicitate în momentul de față. Iar la ediția Ad'Or 2004, agenția Cohn&Jansen s-a descurcat binișor, și nu ne referim aici la premiul merituos pe care l-au luat. Ci la curajul cu care au etalat la festival două reclame pentru motocicletele Honda, asemănătoare cu alte două reclame pentru Kawasaki. Întîmplător, desigur, reclamele la Kawasaki au fost publicate cu mult timp în urmă în *Luerzer's Archive,* un catalog care prezintă reclamele cele mai inspirate apărute de-a lungul unui an în diverse colțuri ale lumii. La noi sînt considerate însă mai mult inspirante.

Honda de la Drept

Spartul cu balonul rotund e spartul rege

În Germania a apărut o reclamă stradală care, zic experimentații publicității, e foarte de efect și mai ales e foarte originală. De efect o fi, n-avem ce zice, dar, bă nenică, de unde atîta prospețime a ideii, că la noi s-au văzut de zeci de ani biloaie din astea. Și mai masive chiar, marca Teo, de dărîmau dintr-o lovitură nu cîteva cărămizi doar, ci cîte o biserică întreagă.

Mînăstirea Plumbubuita

Alianța Clinică

Bună ziua, sînt și eu bolnav de sifilis și aș vrea să-mi scot dintele la dumneavoastră. Dar înainte de asta aș dori o perfuzie la halbă, pentru mine, și o clismă fără cofeină pentru prietena mea. Iar de mîncare, nici nu știu... O colivă țărănească și o tocăniță cu organe, să fie primit. Cum, nu mai aveți tocăniță de organe? Atunci, hai că vin eu pînă la bucătărie să vă donez un rinichi. Sau, dacă aveți noroc și mor pe drum, vă mai donez și alte organe.

Fata Organa

condica de sugestii și reclame

O bancă în care-ți bagi picioarele

În sfîrșit, o bancă cinstită. Este „Papuci Bank“, un magazin de papuci. Ca serviciu financiar, „Papuci Bank“-ul oferă românilor o nemaipomenită posibilitate. Aceea de a-și pune economiile în siguranță la papuc, după ce ani la rînd nu au avut încredere decît în ciorap.

Ceai de cizmă

Cronică de Vama Veche

Invitație la val mascat

Iată că am mai salvat Vama Veche încă o săptămînă, pînă s-o salveze definitiv, peste cîteva zile, Stufstockul din septembrie. E drept că n-am fi reuşit s-o salvăm singuri. De exemplu, în prima fază am apelat la serviciile profesioniştilor.

● Luni și marți, în Vamă și 2 Mai s-au băgat valuri mari, de cîte trei metri, ca să simtă că sînt la mare și turiștii ăia care se uită pe gemulețele de la baie ale colosului de beton din spate de la „El Comandante“ și „B 52“. Bruneții cu barcă, veste gonflabile și figuri în cap, pe care îi înjuri de obicei că nu te lasă să te duci pînă la epavă, au cam avut de tras la rame după cei pe care îi cam luase valul încă de dimineață, fără să fi luat încă nimic la bord.

● Există un dispecerat de cazare în Vamă și funcționează. Dispecerele se numesc Mădălina, Daniela și Raluca, au sediul în aceeași clădire cu Bibi și, dacă vineri seară v-ați trezit că vreți gazdă în Vama Veche sau 2 Mai, cele trei domnișoare, că mai mult nu le-om putea zice, vor face tot posibilul să vă găsească ceva pe măsura buzunarului.

● Dacă vă ajunge foamea la prînz și optați pentru restaurantul „Lyana“, vă sfătuim să evitați cele cinci mese din dreapta. Pe la ora 13,00, cînd ți-e și ție saramura de crap cu mămăliguță și mujdei de usturoi mai dragă, exact acolo, în spatele meselor, apar operatorii vidanjei „Titu“ SRL, ca să mai colecteze o parte din rahatul adunat în canalizarea de la hotel.

● De semnalat prezența fetelor însărcinate cu promoția „Lipton Ice“ care, vineri, încercau să ne convingă din cearșaf în cearșaf că trebuie să mergem neapărat la concertul formației Bere Gratis din Venus. Să fie clar, vamaioții nu s-ar fi lăsat convinși să plece de pe plajă decît dacă ar fi fost invers: sponsorul respectiv să dea bere gratis și pe scena din Venus să cînte formația Lipton Ice.

● Bîrfe din Vamă-sat: proaspăt apăruta discotecă (cum intri pe dreapta, în cîmp), la a cărei deschidere cică ar fi cîntat Bitman, este patronată de Munteanu, fiul lui Munteanu, șeful Poliției din Costinești. Asta ca să înțelegeți traseul plîngerilor pe care vecinii le depun săptămînal la poliția din 2 Mai.

Pepe și Bibi

Doamnă Mitocanu, dă, bre, muzica mai încet, c-au început să eşueze şi pe la noi meduzele sinucigaşe de la atîta Richi e Poveri şi Maicăl Gecson. Să-mi ziceţi ce fac cu ea: încercaţi dvs. o respiraţie gură la gură sau o dau la bucătărie, ca de obicei?

Grup de militante încercînd să salveze fauna din Vama Veche, amenințată de poluarea fonică a unor animale

De ce plîng chitarele?

Le-au rănit Mitocancele, le-au ucis empetreiurile

Sîmbătă, 21 august, scena Club A, Vama Veche. Recital Maria Gheorghiu și Ștefan Orfescu. Două voci, două chitare și mult fior. Public fin, simțitor. Club A încerca să facă ceea ce face de 30 de ani, de pe vremea cînd Bitman avea acnee și Nicu Covaci sărea gardurile vecinilor, adicătelea să-i promoveze, pe cît îl țin puterile, și pe artiștii români. De alături însă, puterile le erau zădărnicite de puterea instalată de 2.000 de wați în boxele Mitocanilor, date la maximum. După ce au reușit cu o săptămână în urmă să o dea jos de pe scenă, în lacrimi, pe Ada Milea, Mitocanii au prins mare curaj. Și-au jurat să omoare în fașă, cu boxele lor culturicide, cu calculatorul lor penal și cu *play-list*-ul de pârnaie curată, orice demers muzical *live* din Vama Veche. Și nu se mulțumesc doar cu atât. Noapte de noapte, bașii Mitocanilor bubuie până în zori, rupând îndrăciți membranele difuzoarelor, fără ca cineva să îi poată aduce în limitele legale ale decibelilor. Discoteca în aer liber trebuie să ridice la dans și ultima casă și ultimul cort din Vama Veche. Și nimeni nu îi poate opri, căci Mitocanii sunt foarte hârșiți în rele. Orice reprezentant, al oricărei instituții de stat, care încearcă să aplice Legea, este intimidat pe loc după principiul: „Spune-mi cine ești ca să îți sun șeful acușica!“. Dacă, să zicem, patrula de jandarmi sau polițiști, trecând pe stradă, îi avertizează că au depășit limita oricărui bun-simț, imediat Mitocanii îl amenință pe plutonier cu locotenentul. Dacă vine locotenentul, ei îl amenință cu căpitanul. Demonstrativ, chiar îl sună pe căpitan ca să-l amenințe cu colonelul. Și dacă, trezit în toiul nopții, colonelul, buimac de somn, nu pricepe în câteva secunde situația, evident numai în favoarea lor, Mitocanii îi toarnă o găleată de apă rece în cap, amenințîndu-l cu PSD-ul. Nimeni nu știe unde se opresc „relațiile“ Mitocanilor. Poate că dacă ar veni însuși PSD-ul, ca să le dea mp3-urile mai încet din Windows, Mitocanii l-ar amenința cu Schroeder și cu Chirac. Asta ca să nu-l mai deranjeze pe Bush la Biroul Oval. Apropo de muzică, ORDA ceva bani pe mp3-urile alea? Vom afla.

Ciordoii vechi și noi

P.S. Bă, piraților, nu fiți atît de fraieri! Lăsați-i și pe artiștii tineri să se afirme pe scenă la Club A sau la Stufstock, iar la anu', cînd și-or scoate și ei CD-uri, le descărcați de pe Internet. Bineînțeles că tot pe GRATIS!

Săptămîna străinilor

● Săptămîna trecută, organizația Greenpeace a înșirat, pe o pînză albastră, mii de pești morți chiar în fața Porții Brandenburg din (Ia să vedem, unde e Poarta Brandenburg? Da, spuneți, vă rog. În Berlin. Perfect.) capitala Germaniei, în semn de protest pentru poluarea tot mai accentuată a Mării Nordului. Acest protest a dovedit că, de acum înainte, trei lucruri miros ca peștele, deși numai unul dintre ele e peștele. Al treilea e politica! ● Japonezii de la Seiko Epson, sătui probabil să tot perfecționeze imprimantele cu cerneală, au construit un elicopter minuscul, în greutate de 13 grame, care poate zbura trei minute. Deși s-au străduit foarte mult, japonezii nu au găsit încă un pilot de încercare pentru acest elicopter. Și parcă e mai bine așa, pentru că, Doamne ferește, dacă se izbește aparatul de un bonsai, ce s-ar face pilotul?! ● Un australian a fost condamnat la o amendă destul de consistentă pentru că, la un concurs desfășurat într-un bar, a mușcat coada unui șoarece viu. Dar asta e nimic pe lîngă celelalte probe ale concursului: declanșarea cu limba a unei curse de șoareci, băutul unei halbe de anșoa și a uneia de apă de gură, plus înghițirea, cu paiul, a trei ardei iuți mărunțiți și mîncatul unui pahar cu viermi. Contracandidatul său nu a reușit să treacă de faza cu coada șoricelului (animalul, nu planta!). Juriul l-a amendat pentru cruzime față de animale, deși, după unele păreri, prin atitudinea față de sine însuși, concurentul a manifestat mai ales cruzime față de om!

AgenCIA de presă

Meteo

În sfîrșit, a venit și *Vremea* noastră!

Sîntem pe poziție. Nimeni nu pleacă în excursie fără să citească rubrica noastră. Am zis! Dacă îndrăznește cineva să încalce acest obicei, o să plouă. Promit. Deocamdată, pregătiți-vă pentru excursia de săptămîna aceasta. Fiindcă, în super-exclusivitate mondială și chiar națională, numai la *Academia Cațavencu*, doamnelor și domnilor,

DORU BUȘCU și MIRCEA TOMA VĂ PREZINTĂ VREMEA

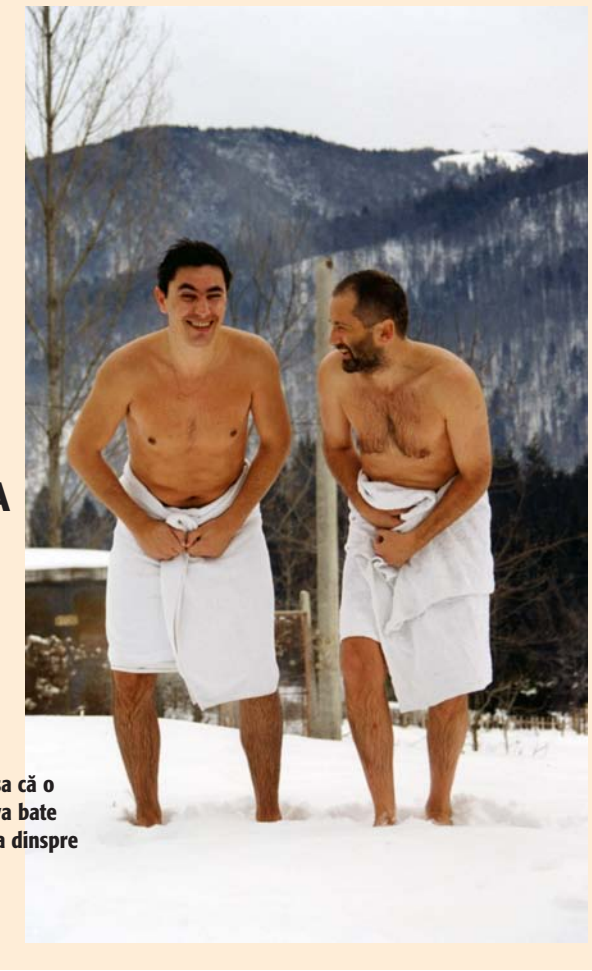

„Săptămîna asta o să fie caniculă, așa că o să dăm jos ceva de pe noi. Soarele va bate dinspre sector nord-vestic, iar poliția dinspre sector sud-estic.“

Răspunsuri la scrisori

Dr. Mihai Zamfir (București): Vă înțeleg și necazul și furia. Vă puteți descărca furia la toamnă, cînd veți vota. Democrația are și părțile ei bune. Atenție, bulgarii nu sînt slavi, ci „o populație de origine turcică, care la sfîrșitul secolului al VII-lea s-a așezat în regiunea de NE a Bulgariei de astăzi, unde a fost asimilată de slavi“.

Cerchez-Abdula Cetin (Istria): Prea multe materiale pentru o singură scrisoare. Multe confuze, cu un umor cam căznit. Altele ilizibile din cauza scrisului de mînă.

Măierean Gheorghe Corneliu (București): Este adevărat că Hussein Ibu Talal sau, mai simplu, Hussein II, regele Iordaniei, a murit. Dar nu ai de unde să știi că în înțelepciunea lui regele n-a lăsat înainte de a muri un mesaj pentru Olimpiada de la Atena. Avea toate motivele să o facă. În ceea ce privește profesionalismul unor jurnaliști, problema rămîne deschisă și, destul de probabil, nu se va închide niciodată.

Ileana Răcean (Făgăraș): Înțeleg că cei care se ocupă cu strîngerea gunoaielor din orașul dumneavoastră au confundat cuvîntul *deratizare* (= stîrpirea șoarecilor, a șobolanilor) cu cuvîntul *dezinfectare* (= distrugerea microorganismelor producătoare de boli). Bine măcar că nu vor să distrugă ceva.

Mozes Gaster Master (Arad): Informația este interesantă. Totdeauna ne-au plăcut masteratii care răsar ca ciupercile după ploaie.

Dr. Alecu Dumitru (București): După cum știți, Ion Iliescu are o calitate (pe care chiar și dușmanii i-o recunosc): nu-i lasă din mînă pe oamenii care l-au servit. Fie cu arma în mînă, precum Dan Iosif, fie la modul teoretic, precum Răzvan Theodorescu, care a demascat „rebeliunea țărănist-legionară“ din '90. Gabriela Neagu a avut și ea rolul ei, în special de a apăra convingerile „sfinte“ și comuniste ale lui Iliescu. Doar nu vreți ca domnul Iliescu s-o lase să moară de foame!?

Cristian Mihai Donțu (București): Nu e rău; mai trimite!

Anonim (București): Ne întrebi: „Știți cît a plătit șpagă un absolvent al Institutului de Informații pentru a fi angajat la Contrainformații Militare la Marină? 8.000 de euro!“. Apoi te întrebi: „O fi mult? Merită?“. Eu zic că merită. Cu prima informație pe care o vinzi te-ai scos. Ce vinzi după aia e cîștig curat.

Ștefan AGOPIAN

Coasa lux

DJ la vreo înmormîntare sau domnișoară de onoare la cîte-un parastas am tot fost, așa că am zis să mai trecem și pe la cîte-o nuntă. Nu-i vorba de alegoria coasă-nuntă, dar mai trebuie încurajată cumva și natalitatea, că altfel ne trezim că în cincizeci de ani rămînem fără mușterii la rubrica asta, cea mai democratică a revistei. De ce? Păi, cîți dintre dumneavoastră au șanse să fure milioane de coco sau de voturi ca să ajungă subiect de ziar? În timp ce la rubrica noastră veți ajunge într-o bună zi absolut toți. La nunta aceasta un invitat a atins întîmplător fundul fiicei lui Eladio Baule (după cum spune Perla Bacuel, comisar în Narra, Filipine). Tatăl ofuscat, ajutat de niște rude, a penalizat gestul, omorîndu-l pe cel lipsit de maniere. Pînă aici toate bune și frumoase; mai ales fundul, dacă a meritat să mori pentru el. Pe urmă, victimei i s-a dat foc, iar invitații s-au înfruptat din băiatul preparat la rotisor. Vedeți ce înseamnă o nuntă bine organizată: dacă dai suficientă băutură ca aperitiv, pe urmă se face rost și de mîncare, iar toată lumea e mulțumită. Victima cel puțin nu se poate plînge că rămas nemîncată la nunta asta. Tipul acesta de catering poate fi extins cu succes și la înmormîntări, dacă dispui de un frigider care să păstreze decedatul proaspăt cîteva zile; avantajul este că invitații ar fi scutiți de drumul pînă la cimitir și se economisesc și banii de groapă. Ca să nu mai spun că decedatul va rămîne veșnic în inima și în stomacul celor apropiați, care vor putea spune, pe bună dreptate, că a fost un om foarte bun, da' îi mai trebuia puțin piper, parcă.

Știrile de la ora chici

În 50 de ani vom rămîne doar noi, ăștia 15 milioane

Nu știm dacă ați aflat, dar România își va pierde 27 la sută din populație pînă în 2050. Astfel, în 2050 vom avea 15 milioane de locuitori. Cum încă de acum Bucureștiul primește sute de locuitori din provincie în fiecare an, toate cele 15 milioane vor locui în București, iar restul țării va fi transformat în locuri de parcare. Dar nu vă faceți probleme în privința poluării: în fiecare vară, astea 15 milioane de locuitori se vor muta pe litoral, să se spargă în figuri cu cele 10 milioane de decapotabile.

Apă decapotabilă

Poliția Neamț umblă pe Internet cu ciorile vop-*site*

Ca să intre în rînd cu lumea, acum aproape un an, Poliția Neamț l-a pus pe comisarul-șef Cristian Timofte, purtător de cuvînt al IJP Neamț, să comande la firma Net Media un site pe Internet, www.politia.neamt.ro. Printre mențiunile din caietul de sarcini era și cerința ca pe site să apară o rubricuță numită „Sugestii și reclamații“, care stătea liniștită în partea stînga-jos a ecranului. Aici, zău, polițiștii nu s-au dovedit prea inteligenți, pentru că astfel le-au dat ocazia cetățenilor, obișnuiți să facă click pe rubricuță, să își dea adrese de mail fictive și să înceapă să spună „pe bune“ cam care sînt problemele poliției locale. Reclamații, critici, acuzații de șpagă, la pașapoarte, la rutier, la altele. Pe lîngă asta, orice alt cetățean obișnuit putea să vadă ce au scris ceilalți cetățeni obișnuiți. Azi așa, mîine așa, la un moment dat nu s-a mai putut și, de ceva vreme, rubricuța a murit. Pe această cale, toți cei care au cunoscut-o folosesc acest prilej pentru a spune: „Veșnică amintire!“. Și dreaptă judecată în fața Tatălui! Și, de ce nu, cu puțin ajutor din partea Fiului, a Sfîntului Duh și a comisarului-șef Cristian Timofte, purtătorul de cuvînt al IJP Neamț, o grabnică reînviere!

Ministerul de Internet

- DLE. PACEPA, ÎMI PARE RĂU SĂ AUD CĂ MAI EXISTĂ SECURIȘTI ȘI F...UȚI ȘI CU BANII LUAȚI. NOI CA PARTID LA PUTERE AM FĂCUT CE-A FOST OMENEȘTE POSIBIL S-O DUCEȚI CU TOȚII EXCEPȚIONAL!
MARDARE.

Jurnalul lui Tetelu

Se întîmplă lucruri interesante în Tetelia! Minuni au loc în fiecare zi, pentru că acela e ultimul loc în care se mai pot întîmpla minuni. L. pl.!

8.000 SINCER, NU MĂ MAI DESCURCAM. AŞA CĂ MEAM ANGAJAT DOĂ FEMEI DE SERVICIU CARE SĂMI ŞTEARGĂ MESAJELE! UNA ŞTERGE CÎND SÎNT IO PLECAT DEACASĂ ŞI UNA ÎN WIIKENT, CÎND SÎNT IO PLECAT DEACASĂ. UNA DEPE TELEFON, UNA MAILU!

8.200 AM O ÎNTREBARE: DE ECGXEMPLU, PENTRU CUVINTELE FF DES FOLOSITE, DE CE LE MAI SCRIM??? DE ECGX., DE CE PENTRU CUVÎNTU F. DES „SEX" NU FOLOSIM UN SIMBOL? (UN PĂTRAT, DE ECGX.). DE ECGX., ETCETERA, „ADÎ ŞI FELIXETA FAC □". SAU, ECCETERA, „TATA ŞI CU MAMA NU MAI FAC □. PENTRU CĂ MAMA FACE □ CU CUMĂTRU EAR TATA FACE □:→(LABĂ).

10.030 NAM ÎNŢELES CE DRACU SĂRBĂTORIM NOI LA 12.3 AUGUST – JOCURILE OLIMPICE DE LA 23 AUGUST 1946?? SĂRACU NEA NELU, DE EMOŢIE ŞA MASTURBAT CU FAŢA LU CORINELA CREŢU ŞI ŞA UITAT TOATĂ ZIOA LA VARIEANTA NECENZURATĂ A LUI „PISTRUIATU" PE VIDEO LA UN TELEVIZOR DIN ŞILA CU PLASĂ, SAU CU FLASCĂ, NAM ÎNŢELES ECGXACT, ETCCETERA.

11.081 ANTENŢIE! ŞTII CĂ ECGXISTĂ O SITUAŢIE CÎND POATE FI FOLOSITĂ CORECT ECGSXPRESIA „NU ŞTIU CE ESTE CÎND..."? PĂI, LOGIC, CÎN ESTE VORBA DEXPRE TIMP: „TIMPUL ESTE CÎND PLUAMEA...", NU?

12.050 MART AM FOST ÎN TETELIA, SATU CARE LAM CUMPĂRAT EU ŞI SÎNT EU DICTATOR ACOLO. ŞI MART AM AVUT O CURIOZITATE ŞTIINŢIFICĂ CĂ CARE NAŞ FI PUTUT SĂ MIO SATISFAC DECÎT CĂ CA DICTATOR: AM FĂCUT O OPERAŢIE PE CREER LA UN SĂTEAN! OPERAŢIEA A FOST SIMPLĂ: EAM SCOS CREERU CU O LINGURĂ, LAM PÎRLIT CU O LUPĂ DE LA SOARE, AM PUS SARE, PIPER, SCUIPAT ŞI VLEI DE MĂZĂLINE, LAM DECONECTAT LA O BATERIE DE MAŞINĂ ŞI EAM BĂGAT 5 MINUTE DE CURENT ELECTRIC SĂI FAC O ELECTROCARDIOGRAMĂ SĂ VĂD CE GÎNDEŞTE, ŞI LA FINAL MAM PIŞAT PE IEL ŞI I LAM BĂGAT LA LOC. FANTASTIC! CULMEA IE CĂ OPERAŢIEA A REUŞIT, NUMAI CĂ IMEDEAT DUPĂ OPERAŢIE ŢĂRANU CEREA SĂ VOTEZE CU PESÉDEU!!!

23.010 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AŞ VREA SĂMI POT PERMITE UN METEORIT!!!

munca cu cartea
la nimic şi ţine bine

Nu ştiu dacă Umberto Eco este un geniu, dar cu siguranţă este unul dintre cei mai inteligenţi romancieri contemporani. Începînd cu *Numele trandafirului,* el a inventat un nou gen de roman popular, bine mascat de un strat de erudiţie. Cititorii lui Eco nu pot fi învinuiţi că îşi pierd vremea cu cărţi de genul *Misterele Parisului*, atîta timp cît după lectura unui roman semnat de Eco rămîi cu o mulţime de informaţii (mai mult sau mai puţin utile) din diverse domenii. Marea găselniţă a „formulei Eco" este că a îmbinat ingenios utilul (bine digerat de autor) cu plăcutul (romanele purtînd marca Eco sînt, în primul rînd, romane poliţiste). Arturo Pérez-Reverte (n. 1951) este un spaniol care, după o lungă (şi încununată de succes) carieră jurnalistică, s-a hotărît să dea lovitura ca romancier. A adoptat rapid diverse formule de roman, fără să-şi bată prea mult capul cu originalitatea sau stilul. La un moment dat, l-a descoperit pe Eco şi şi-a dat seama ce mină de aur reprezintă acesta. Aşa că a scris la repezeală un roman* à la Eco (apărut recent la Editura Polirom, în traducerea lui Mihai Cantuniari) cu care a dat (din nou) lovitura. Romanul lui, cu titlu enigmatic, a fost ecranizat în regia lui Polanski, a fost tradus în numeroase limbi şi s-a vîndut în milioane de exemplare. Încă o dovadă că Eco e un tip foarte inteligent. Ca şi la Eco, romanul lui Pérez-Reverte este întîi şi întîi unul poliţist. Spre deosebire însă de romanul poliţist clasic, în romanul spaniolului detectivul este un vînător de cărţi rare. Adică vînează aceste cărţi pentru clienţii lui bibliofili. Bineînţeles că, din cauza pasiunii pentru cărţi rare (şi nu pentru femei, bani sau mai ştiu eu ce), se produc crime care cad (ca de obicei) în cîrca vînătorului. Cum cărţile nu sînt adunate la un loc, ci răspîndite prin toată lumea, cititorul este invitat să facă turism cultural, ceea ce nu strică nimănui, mai ales că nu costă cine ştie ce. În timp ce îşi urmăreşte eroul (eventual, cu sufletul la gură), cititorul află o mulţime de lucruri interesante despre cărţile vînate. Va afla ce este acela un *incunabul*, o *ediţie princeps* sau una *Elzévir*. De ce un ex-libris este mai valoros decît altul. Mai poate afla, cu lux de amănunte, cum se poate falsifica o carte rară sau de ce un manuscris al lui Dumas este foarte rar. A, să nu uit, la un moment dat apare o fetişcană enigmatică, o bătăuşă ca-n filme, cu care eroul nu reuşeşte să se culce din prima (lipsă de erecţie), dar îşi scoate pîrleala mai tîrziu.

Ştefan AGOPIAN

*** Arturo Pérez-Reverte, *Clubul Dumas,* Editura Polirom, 2004.**

cinem-a pîrît
Între Alpha şi Omega cinematografiei stă Delta Dunării

Mi-am amintit de *Historia del Palacio* a lui Borges cînd am fost în Deltă. Cel mai bogat bărbat al lumii angajează cel mai iscusit poet de pe pămînt ca să-i descrie în vorbe pe măsură minunăţia lui de palat. Cuvintele poetului curg, la fel de minunate ca şi culorile turnurilor, metaforele unduiesc graţios ca arcadele. Dar în momentul în care glasul poetului tace, palatul dispare. Pentru că nu pot exista două lucruri egale ca splendoare pe lume, în acelaşi timp.

Ca să apere Delta de pericolul propriei frumuseţi, Sorin Marin n-a lansat un concurs de poezie, ci a făcut un festival de film. Cei care ajung acolo se îndrăgostesc iremediabil de lumea apelor, dar sînt deturnaţi de la descrierile ucigătoare, pedepsiţi fiind să vadă filme bune. Preşedintele juriului, Mauritz de Hadeln (director al festivalurilor de film de la Veneţia şi Berlin), împreună cu juraţii au decis: trofeul festivalului ia calea bibliotecii lui Marco Bellocchio, regizorul filmului *Buongiorno, Notte.* De ce n-a fost mai norocos splendidul, emoţionantul *Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring* al coreeanului Kim Ki-duk? Fiindcă în lumea noastră amară şi indecent de politică istoria asasinării lui Aldo Moro din *Buongiorno, Notte* deretică prin conştiinţe. Filme româneşti au fost destule. Majoritatea au condimentat secţiunile de scurtmetraj şi documentar cu realităţi otrăvite pe care le-am învăţat pe dinafară nu atît din vieţile noastre, cît din aşezarea lor cu obstinaţie pe peliculă. N-am înţeles ce fel de demers artistic este acela în care dintr-un banc răsuflat – ăla cu bărbatul care duce gunoiul amantei şi nimereşte tot acasă... – se inventează un film. Am reţinut şi o replică ce a făcut înconjurul festivalului. Un jurat galant s-a lăsat furat de şarmul unei june organizatoare. După pupătură pe dosul mînuţei, i-a grăit parfumat: „Doamnă, vreau să vă fut". Acesta nu este un banc. Filmul de scurtmetraj al lui Constantin Popescu, *Apartamentul,* prezent în festival şi premiat pentru scenariu, este.

Alice NĂSTASE

rebele arte
Sexul slab cu obiectivul tare

Uneori simt nevoia să îmi accentuez latura civică şi să mă alătur diverselor cauze deservite de mişcări tot atît de diverse. Cel mai recent impuls l-am simţit săptămîna trecută, cînd am fost alături de o manifestare artistică de esenţă feministă, chiar la vernisaj*. Expuneau fotografie 28 de artiste din 8 ţări ale lumii (Turcia, Maghreb, Germania, Belgia, Iran, Portugalia, Franţa, România), care şi-au focalizat obiectivul pe tema „Femeia în Orient, femeia în Occident". Din cele peste 150 de lucrări (ca să termin cu preliminariile statistice) am reţinut, dincolo de implicaţiile artistice, o foarte sensibilă temă a lumii contemporane, o adevărată ciocnire între civilizaţia emancipării şi a egalităţii şi cea a inegalităţii flagrante şi a semi-sclaviei, în ceea ce priveşte locul, statutul şi imaginea femeii. Cei care caută explicaţii ale situaţiei geopolitice actuale ar trebui să tragă cu ochiul şi spre această problemă de unde ar avea cîte ceva de aflat. Transparenţa şi obstacolul ar fi termenii care s-ar suprapune perfect acestei expoziţii impresionante. Femeia între statutul demn din Occident şi acela înjositor, de obiect utilitar, din zona islamică, aceasta este discrepanţa bine ilustrată de expoziţia de la Naţional. Şi, pe acest suport tensionat, dramatic, încap foarte multe discuţii despre delicateţe, gingăşie, lumină, tinereţe şi pierderea ei, trăsături şi diversitate, discuţii care, desigur, pot porni de la aproape fiecare din imaginile expoziţiei. Şi, ca o concluzie, trebuie admirată forţa cu care sexul frumos reuşeşte să se autosurprindă.

Ioan T. MORAR

*** Expoziţia internaţională de fotografii „Femei în Orient – Femei în Occident", organizată de Asociaţia Femeilor Creatoare în Arta Plastică din România, în colaborare cu Gedok (Federaţia Femeilor Artiste) cu sediul la Berlin, Teatrul Naţional Bucureşti, galeria Etaj 3/4.**

show biz da' culţi
S.A. Matei, un oier al minţii

● *Boierii minţii. Intelectualii români între grupurile de prestigiu şi piaţa liberă a ideilor*, cartea lui Sorin Adam Matei, un tînăr profesor universitar stabilit în Statele Unite ale Americii, a provocat multe discuţii pro şi contra. Motivul care a stîrnit aceste discuţii (motiv bine ales de autor, care-şi dorea măcar un scandal, cît de mic, scandal ce ar fi scos cartea din anonimat) este că, încă din primul capitol, autorul atacă vehement principalul grup de prestigiu al acestui moment. Grup al cărui nucleu este format din Pleşu, Liiceanu şi Patapievici. Cum volumul lui Sorin Adam Matei reprezintă o încropeală de texte, care de cele mai multe ori nu servesc ideea enunţată în titlu, a putut fi atacat foarte uşor de către cei care fie aparţin „grupului de prestigiu" pomenit, fie se simt solidari cu el. Ultimul (după ştiinţa mea) ieşit la atac este Alex. Leo Şerban, care desfiinţează cartea începînd, calm şi metodic, chiar cu subtitlul ei: „*Boierii minţii* e o struţocămilă. Titlul (o găselniţă bună, definind, generic, elitele) este secondat de subtitlul care duce la un nonsens comic: «între»… «şi»… înseamnă că intelectualii români nu sînt, de fapt, niciunde: nici (încă) «grup de prestigiu», nici (în) «piaţa liberă»… Or, teza cărţii lui S.A. Matei este că intelectualii români sînt, deja, prizonierii paradigmei «para-moderne» a «grupurilor de prestigiu» – *piaţa liberă a ideilor* fiindu-le (deocamdată) străină. Dacă S.A.M. (se poate bănui un *Uncle* înaintea lui *Sam*, n.m.) crede, cu adevărat, în eventualitatea unei evoluţii a clasei intelectuale româneşti, atunci titlul ar fi trebuit să fie «(intelectualii,) *de la… la* …»; aşa, ar fi avut noimă" *(Dilema veche*, nr. 31). Chiar aşa! **(Şt. A.)**

● În noianul de clasamente de tot felul, am fost surprins să citesc, în *Ziua* de joi, 19 august, un titlu care vorbea, încă de pe prima pagină, despre *„Lucrarea" lui Ciomâzgă, cartea deceniului*. Apoi, în interiorul ziarului, o pagină întreagă încerca să demonstreze că romanul scris de fostul gazetar Cornel Ciomâzgă, în două monastiri (cum îi place acestuia să zică) ar fi cartea „cu cea mai mare căutare în ultimul deceniu şi jumătate". Oare nu e cam mult? Puţină smerenie ar trebui, totuşi, să intre în joc la un om care s-a retras din presă pentru a putea să trăiască departe de ochii lumii. Dincolo de smerenia scriitorului religios, cred că, totuşi, realizatorul paginii (retras, cu modestie, în spatele iniţialelor L.I.) ar fi trebuit să cîntărească ceva mai mult eticheta de carte a deceniului. Să nu uităm că au apărut mii de cărţi valoroase, chiar Eminescu a ieşit în librării cu scrisori inedite, s-au tradus lucrări foarte importante, s-au remarcat zeci de autori români valoroşi. *România literară,* de pildă, luptă din greu pentru a putea spune, cu exactitate, care este **cartea anului** şi am dubii că ar putea eticheta vreo apariţie drept cartea deceniului. Frate Ciomâzgă, tocmai a apărut un tom din *Septuaginta*, prima traducere direct de la izvoare, oare nu o fi şi asta un fel de carte a mileniilor? ● La Muzeul Banatului din Timişoara, directorul Octavian Dogariu, care se visează parlamentar pesedist şi care lasă să se înţeleagă că ar avea pile la Dan Iosif şi un nepot secretar de stat, s-a lăudat acum trei ani, la instalare, că are un proiect managerial secret, ca să nu i-l fure concurenţa. Acum încep să se vadă roadele acelui proiect: personal dat afară, oameni înjuraţi zi de zi pe baza simpatiilor politice, nereguli în administrarea instituţiei şi, peste toate, o frumuseţe de parcare cu barieră şi telecomandă, spre folosinţa directorului şi a camarilei sale. Poate că, peste mii de ani, dezgropîndu-se locul, arheologii vor descoperi ceva ce vor defini ca fiind Parcarea Tupeului Carpato-Danubiano-Pontic din epoca pesedeică. **(I. M.)**

mazeta sporturilor

Elisabeta Lipă, președinte!

În lipsa căpitanului Viorel Moțoc, absent de la convocare nu din pricina unei accidentări, precum Cristi Chivu, ci din cauza faptului că a plecat în concediu, ca de obicei, exact cînd arde flacăra olimpică mai tare, îmi revine mie corvoada de a comenta. Păi, ce să mai comentezi, stimați consumatori de la orașe și sate, cînd delegația noastră de sportivi de la Atena adună medaliile și banii mai abitir ca hoții ăia români prinși la portofele prin tribunele lui Euro 2004? De cînd a plecat Ion Iliescu din Grecia, au început să zbîrnîie gimnaștii pe bîrnă, să salte atleții la triplu salt și să calce înotătorii și canotorii pe ape. Nu mă pot abține să observ totuși că, în ton cu inundațiile din țară, mai ales oamenii ăștia care lucrează cu ambarcațiunile au căpătat aripi și au prins a culege recolta de vară la trofee. Începutul competiției îmi lăsase un gust de ciorbă expirată. Neamțul Țiriac s-a umflat în fața unui băiat de ordine grec care își făcuse datoria și îl oprise pe un Iliescu cu pantofi de lac, cu pantaloni de stofă, cu tricou de gimnastică (cu ciorapi albi?), dar fără vreo acreditare la gît. Deci, un aproape neica nimeni, un simplu fiu de ceferist din Oltenița. Președintele COR a uitat de anii munciți printre străinii ăia ordonați și corecți și s-a comportat ca la sala de lupte din Brebu: „Bă, te spun lu' șefu' tău și te dau afară!". Așa se întîmplă cînd accesul pe stadioanele din România este asigurat de invitație, de girofar, de limuzină și de un impresar care face legile în fotbal mai presus de președinții de federație sau de selecționeri (aici m-am enervat mai ales din cauză că la Dinamo-Manchester, și nu numai, era să rămîn pe afară, cu biletul în brațe și cu cîteva pulane pe cocoașă). Gata, hai că m-am calmat. Evident că pe măsură ce treceau zilele și veneau medaliile, am uitat de țărănia lui Țiriac, am uitat și de bara finlandezilor din Giulești, am uitat și niște mîncare în frigiderul redacției. Băi, nu se poate așa ceva. Nu pot să înțeleg cum se programează sportivii ăștia de ajuns la forma ideală exact cînd trage starterul cu pușcociul. Nu pot să înțeleg și pace. Adică îți vine rîndul să alergi o dată la un an, doi, patru, și atunci spargi tot ce-ți iese în cale. Aici nu merge ca la Mutu și ai lui, care pot s-o lase moale, prin cîrciumi, o etapă, două, că poate bate Clujul la Iași și Rapidul în Groapă peste o lună și se rezolvă. Nu, nene. Păi, mă uitam la Marius Urzică, după finala de la cal cu mînere: zîmbea, l-a felicitat pe adversar, dar cred că-i venea să mănînce din aparate. Vă dați seama, a făcut un exercițiu de un minut, a pierdut aurul și abia peste patru ani îl mai prinde pe ăla la Olimpiadă! De-aia mă enervează că premiile pentru medalia de aur sînt doar de 50.000 de euro, de-aia mă enervează că Iliescu și Năstase vor fi întotdeauna alături de campioni, așa cum au fost, de pildă, și cînd a venit vremea să se planteze nisip pe „23 August". Hai că m-am luat cu vorba și am uitat ce voiam să zic aici. Nu mai spun nimic de Dinamo-Steaua, că doar, vorba ceea: nu s-a anunțat golul lui Cristea în sala de gimnastică din Atena, ci exact invers: s-a anunțat aurul Monicăi Roșu pe stadionul din Ștefan cel Mare. Acum aștept ziua cînd or să strige puștii pe stradă: „Bă, uite-o pe Constanța Burcică!". Și închei cu o strigătură care nu s-a auzit încă în Piața Universității, deși merita: Elisabeta Lipă, președinte! Are 24 de ani de carieră și tot specialist în ape este, nu?

Gabriel DROGEANU

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Lucrătura din tîrla lui Gigi Becali începe să pută a oaie nespălată. Rînd pe rînd, jucătorii fideli lui Victor P., zis Piți, au început să-și ia tălpășița către alte coclauri. Unul în Rusia (P. Stoica), altul în Giulești (M. Aliuță), unul pe banca de rezerve (V. Răchită). Pe scurt, s-ar putea spune că MM Stoica își duce la capăt munca depusă împotriva lui Piți. A. Neaga mai rezistă, dar nu se știe cît îl vor mai ține și pe el golurile și călcîiele. Se întrevede deja o călătorie lungă, către maica Rusie. Evident, în interes de serviciu.

● Se aude că Mitică Dragomir bagă fitile ca să-i împace pe verii rătăcitori Gigi B., Giovanni B. și Victor B. Primul nu ar spune „nu", ceilalți nu prea ar spune „da". Chestia e că nici nu se mai știe de la ce s-au luat. De la fotbal, de la table, de la bani, de la celebritate? Naiba știe. Oricum, s-ar părea că se aplică aici vorba aia cu „Văr-văr, dar brînza e pe puncte, pe bani sau pe audiențe TV!".

● Cică Gigi Becali a descălecat în Ștefan cel Mare, la Dinamo-Steaua, alături de Hrebenciuc, Viorel Păunescu și, surpriză, Miron Mitrea! Cel din urmă nu prea este un obișnuit al stadioanelor. Pînă la urmă, patronul din Ghencea a cîștigat datorită lui Andrei Cristea, omul lui Dumitru Sechelariu. Cum ar veni, Becali a cîștigat în Ștefan cel Mare, în anul Ștefan cel Mare, datorită celui supranumit Ștefan cel Mare!

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Fabricat în euromânia

Bulgarii și românii sînt campioni la falsificat euro, afirmă cotidianul francez *Le Parisien.* Mare chestie. La cît sînt de talentați, românii ar fi în stare să falsifice și decupaje din *Evenimentul zilei.*

Autonomie nici că-mi pasă

Reprezentanții ținutului secuiesc au depus o cerere pentru autonomie. Ce nu știu ei e că autonomia nu se obține prin cerere. Se ia!

Crimă fără prea multă meditare

Un gălățean a fost omorît în timp ce se pregătea să se sinucidă. L-o fi omorît vreun vecin de furie că i-a furat funia. Sau poate concubinul vecinului, de ciudă că a furat și săpunul.

Lîna e cucoană mare

Aflăm că Gigi Becali vrea să cumpere o fabrică de confecții. Probabil din cauza faptului că toți analiștii politici pe care i-a angajat au venit la PNG cam în fundul gol.

Bulucea, un comunist mistrios

Vasile Bulucea, fostul comunist și fostul primar al Craiovei, s-a angajat ca șef de șantier. De unde știe el să lucreze cu mistria habar n-avem, că singurele unelte pe care le-a mînuit la viața lui au fost secera și ciocanul.

Truism rural

În Moldova s-a dublat în ultimele luni numărul străinilor care vin să facă turism rural. Eu cred că s-au înmulțit din cauza viiturilor. Ai dracu', vin să se dea cu ski-jet-ul prin porumbul oamenilor!

Așa ceva nu e penis

Olteanul care acum cîteva săptămîni voia să-și vîndă penisul se plînge că nu a înregistrat nici o cerere. Normal. Cine ar vrea să ia un penis la mîna a doua, respectiv mîna dreaptă?

Cronicarul
Grigore după Ureche

5 948381 040015 34

contraeditorial

Victorii mici, sărbători mari

Eu am prins 23 August, pe cînd eram copil, drept Ziua insurecției armate, așa mi-o amintesc pentru prima dată, apoi, în '89, aniversarea „evenimentelor" din 23 august 1944 se numea ceva gen „Revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă si antiimperialistă". Pe măsură ce i se amplifica numele, 23 August devenea, tot mai mult, un fel de 26 ianuarie de vară, cînd era sărbătorită genialitatea lui Ceaușescu și a soției sale, ștergîndu-se aproape cu totul semnificația istorică a zilei. După decembrie '89, scăpînd de „primăvara din ianuarie", cum poetic au fost numite zilele de 6 ianuarie (Tovarășa) și 26 ianuarie (Tovarășul), s-a renunțat și la falsificata sărbătoare din august. Dar poporul, simțeau cei de la putere, voia sărbători, că atunci poți apărea la televizor încărcat de gînduri bune, ușor de transmis, pe fond de veselie generală, mici, bere. Și i s-a dat poporului liber la tot felul de sărbători, de la Ziua națională din 1 decembrie, pînă la săptămîna dintre Crăciun și Revelion, plus două zile libere după aceea. Au mai intervenit, apoi, „cu litere roșii înscrise-n calendar", ba Ziua Tricolorului, ba Ziua Europei, ba Ziua NATO. La care, evident, s-au lipit Zilele sărbătorilor religioase, ortodoxe deocamdată, deși tocmai s-a insinuat cu putere și sărbătoarea papistașă Valentine´s Day. Nu mai punem mărțișorul, 8 martie și Dragobetele și, din cînd în cînd, cîte o sanctificare electorală. Din păcate pentru guvernanți, cei mai mulți dintre români pot sărbători doar marile posturi bisericești, prin foame naturală, fără E-uri.

Păcat că la negocierile de aderare nu există și un capitol referitor la „Sărbători și zile libere", că precis îl încheiam de multă vreme. Și aveam motiv să sărbătorim Ziua Încheierii Negocierilor de Sărbătoare. Dar și așa, nu e totul pierdut. Vom încheia noi aderarea într-o zi, și va fi Ziua Aderării, normal. Și, cum sîntem foarte politicoși și diplomați, vom prelua toate sărbătorile surorilor noastre de Comunitate! Sărbători să fie, că entuziasm avem. De-al nostru, strămoșesc, natural, bio, fără E-uri, entuziasm de casă!

Ioan T. MORAR

Săptămîna românilor

23 Augustat-o și anul ăsta

Trăiască 23 August 2004, în frunte cu conducătorul ei, tovarășul Ion Iliescu, cadru de nădejde al Revoluției de Eliberare Antiliberală și Antidemocrată, Erou al Mîncătoriei clasa I, lider neabătut pe calea progresului României spre viitorul anterior, membru supleant al mișcării de Rezistență la reformă, lider clarvăzător al mamelor sale Omida și Perfida, permanent pus în slujba omului cu Mercedes, sărac și cinstit de largă recunoaștere internațională, om al prezentului care a trecut, jos Iliescu împreună cu geniala sa tovarășă de viață și de luptă, mamă iubitoare fără copii, anonimă de largă recunoaștere internațională, frate și prietenă sovietică, Nina Iliescu! ➠ Sub atenta supraveghere a genialului tenisman și tată iubitor Ion Țiriac, am luat și noi cîteva medalii olimpice, cu care or să se laude Iliescu și Năstase la știri, ca mari realizări ale guvernării PSD, după inundațiile catastrofale și grindina de anul acesta. Cică Țiri nu l-a luat și pe fii-su la Olimpiadă, că ăla, cum vedea bolul cu pudră în care-și bagă mîinile gimnaștii înainte de exercițiu, se și arunca în el să-și facă două mii de liniuțe pentru el și Ilenuța Lazariuc-pe-Năsuc. ➠ Ucrainenii nu l-au luat în serios nici pe Năstase, nici pe Geoană și nici pe păcăliciul de Schroeder, așa că or să-și tragă Canalul Bîstroe începînd cu săptămîna aceasta, odată cu inaugurarea lucrărilor de omorîre a pelicanului, crapului și lipoveanului, specii pe cale de dispariție în Delta Dunării. Totuși, Ucraina a declarat că este *solidară cu mile de crapi afectați* din Delta Dunării. Cică Organizația „Crapi, pește!" e cea mai activă pe Dunăre în domeniul crapului. ➠ PSD și PNL au început să se înjure cu citate din trecut: „Politica testiculului" s-a îngemănat într-un comunicat al Guvernului cu „politica fundului", „cîrpa de la ușa co-președintelui Băsescu" care este Stolojan, „un viermișor al lui Băsescu". Foarte inteligent. Nu puteau să se înjure de mama lui Iliescu pe banii lor, în biip-biip-biip mă-sii? Ce biip! ➠ Faptul că Adrian Năstase și-a lansat candidatura la Mălini, în satul natal al lui Nicolae Labiș, nu este deloc întîmplător. Probabil că, acolo, întîiul vînător al țării a jurat și pe viitor „Moarte căprioarei!".

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Președintele Ion Iliescu, un ilegalist care la actul istoric de la 23 August 1944 a întors mamele împotriva nemților

DLE. VADIM, MI-A SPUS SORA CĂ ȚI-AI DEPUS CANDIDATURA LA PREȘEDINȚIE. UITE CUM FACEM: IEI O BULINUȚĂ, PRIMEȘTI UN VOTULEȚ!
MARDALE.

Vești bune

La J.O., sîntem primii din România la medalii!

➠ Și totuși, România a cîștigat mai mult de 0 medalii, ajungînd pe un onorabil loc X, întrucît nu se știe exact pe ce loc sîntem după Rusia, Ucraina, Ungaria, Ghana, Sofia și Nebraska. Date fiind extraordinarele condiții de muncă și viață din țară, sportivii români medaliați la Jocurile Olimpice vor fi recompensați de statul român: o garsonieră la parter și scutire de la demonstrațiile obligatorii de 23 August, cînd toată lumea va ieși la cartoane să-l cinstească pe ilegalistul Ion Iliescu, care arunca manifeste scrise de cîinele Calu al lui Pistruiatu' și sabota armata germană rugîndu-se în genunchi să-i dea și lui ciucalată, că le pupă pantofii lor imperialiști cu gurița lui comunistă.

➠ Regele Mihai va participa la ceremoniile dedicate zilei de 23 August, orice s-o fi întîmplat atunci. Să sperăm că Iliescu nu-i va da o diplomă regelui Mihai, acesta nu-i va da la rîndul său una premierului Adrian Năstase, Adrian Năstase lui Ion Iliescu, Iliescu lui Adrian Năstase, Năstase regelui, regele lui Iliescu, Iliescu lui Iliescu, Năstase lui Iliescu, regele regelui etc., etc.

Străbuna Vestire